

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

MY
LIFE

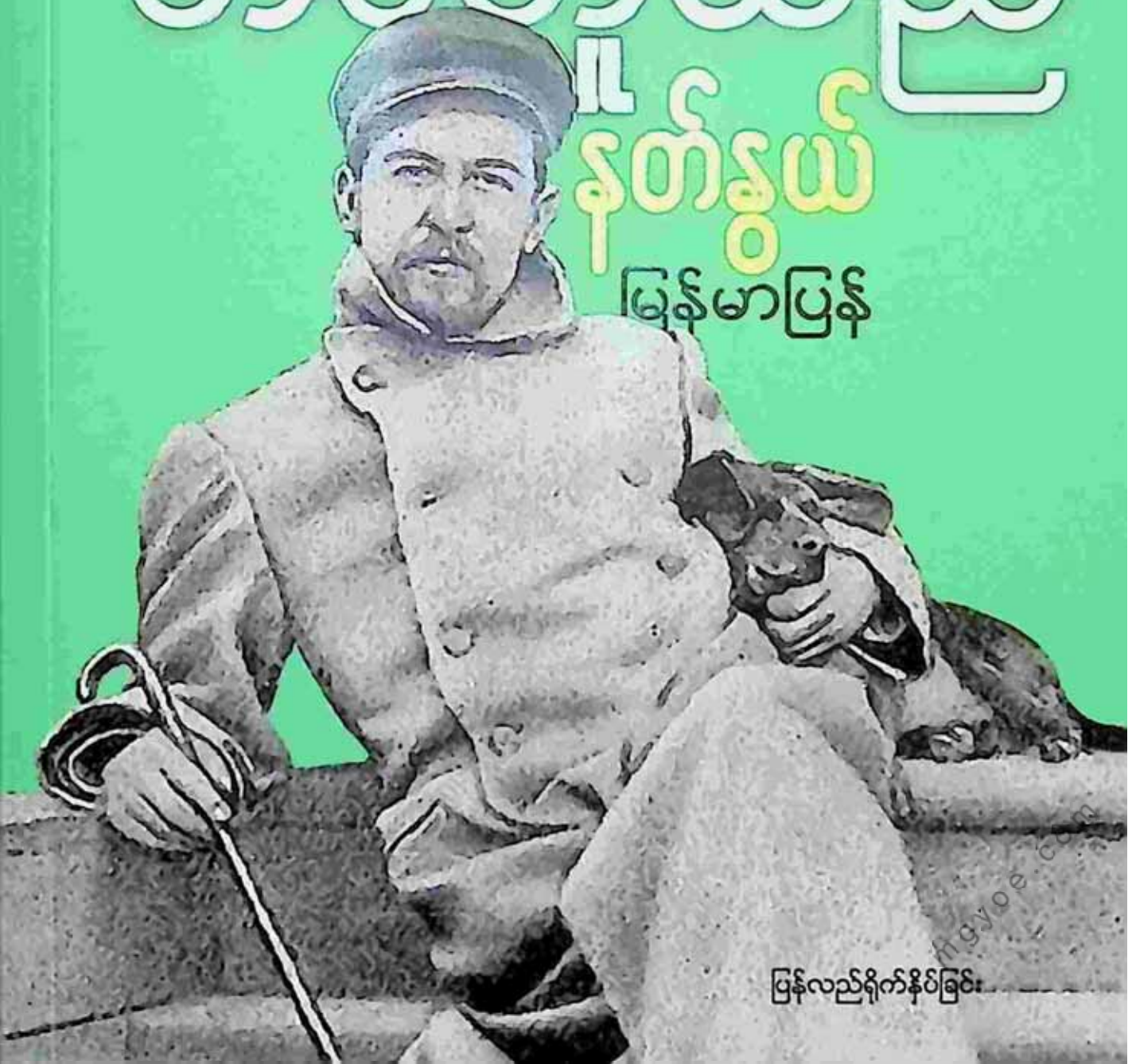
ANTON

CHEKHOV ၎

ဘဝဟာသည်

IL ၎
နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

hgyoe.com

မည်သည့်အရာမျှ အစအနမကျန်ရစ်ဘဲ
ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်မရှိပါ။
ကျွန်တော်တို့၏ မဖြစ်စလောက်သော
ခြေလှမ်းကလေးသည်ပင် ကျွန်တော်တို့
ပစ္စုပ္ပန်ဘဝနှင့် အနာဂတ်ဘဝအတွက်
အရေးကြီးသော အကျိုးဆက်
ဖြစ်တော့သည်။

MY LIFE

ANTON
CHEKHOV

ဘဝဟူသည်

နတ်နွယ်
မြန်မာပြန်

NN0010

2,500.00 KS

ဘဝဟူသည်၊ နတ်နွယ်

အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၀၁ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်စီ x ၂၀.၅ ဧင်စီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၉၁ ဘဝတက္ကသိုလ်၏ပထမအကြိမ်မှ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဘဝဟူသည်

MY LIFE

Anton Chekhov

နတ်နွယ်

မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေကုမ္ပဏီလီမိတက်၊ ၂၀၁၅

mgjoe.com

mgjoe.com

အမှာ

ကမ္ဘာ စာပေသမိုင်းတွင် အကျော်ကြားဆုံး ဝတ္ထုတို ရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် မျက်မှောက် ခေတ် ပြဇာတ်သမိုင်းတွင် အကျော်ကြားဆုံး ဥရောပ ပြဇာတ်ရေးဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသော အင်တွန်ပက်ဗလိုဗစ် ချက်ကော့သည် ရုရှားပြည် တောင်ပိုင်း အက်ဇောပင်လယ်ကမ်းခြေ ဆိပ်ကမ်းမြို့ တစ်မြို့ဖြစ်သော တာဂန်ရော့မြို့တွင် ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ တောင်သူ လယ်သမား မျိုးရိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ အဘိုးသည် ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ၁၈၆၁ ခုနှစ် ကျေးကျွန်လွတ်မြောက်ရေး ဥပဒေ မတိုင်မီမှာပင် သူနှင့် သူ၏မိသားစုကို ကျေးကျွန်အဖြစ်မှ ရွေးနုတ် နိုင်ခဲ့သည်။ ချက်ကော့၏ဖခင်သည် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ခြောက်ယောက်ရှိသည့်အနက် ချက်ကော့က တတိယ မြောက် ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့၏ မိဘများသည် ရှေးရိုးစဉ်လာ သမားများဖြစ်ပြီး ဘာသာရေးတွင် အင်မတန် ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းကြသည်။ သို့ဖြင့် ချက်ကော့သည် မိဘ

များ၏ တင်းကျပ်သော အုပ်ထိန်းမှု၊ တင်းကျပ်သော ဘာသာရေး အစဉ်အလာနှင့် ရုရှားကုန်သည် လူတန်းစား ရှေးရိုးအစဉ်အလာတို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သူသည် အသက်ခုနစ်နှစ်မှ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်အထိ သူ၏ဖခင် တည်ထောင်ထားသော ဓမ္မဂီတအဖွဲ့တွင် ဓမ္မတေးသီချင်းများကို သူ၏အစ်ကိုများနှင့်အတူ မှန်မှန်သီဆိုခဲ့သည်။

ချက်ကော့သည် ဂရိတ်ဘာသာသင် ပုဂ္ဂလိကကျောင်းတွင် စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည်။ (တာဂန်ရှော့မြို့တွင် ဂရိတ်လူမျိုး အတော်များများရှိသည်။) တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင်မှ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားခဲ့ရသည်။ (ထိုကျောင်းတွင်လည်း လက်တင်ဘာသာနှင့် ဂရိတ်ဘာသာများကို သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွင် ပါဝင်သင်ကြားရသည်။) ချက်ကော့သည် ကျောင်းပညာတွင် ထူးချွန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် စာပေနှင့်ပြဇာတ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြောင်း ကား ပြသခဲ့သည်။ သူသည် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာပင် သူ၏ ပထမဦးဆုံးသော ပြဇာတ်ကို ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် ချက်ကော့၏ဖခင်သည် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ကြွေးတွေ ထူပြောလာသဖြင့် မော်စကိုမြို့သို့ မလွဲသာ မရှောင်သာ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ သူ၏ သားအကြီးနှစ်ယောက်သည် ဇောဇောပိုင်းကတည်းကပင် မော်စကိုမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ချက်ကော့၏ မိခင်သည် လအနည်းငယ်ကြာမှ သားအငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရသည်။ သို့သော်

ချက်ကော့နှင့် ညီတစ်ယောက်သည် တာဂန်ရှေ့မြို့တွင် ကျောင်းပြီးသည်အထိ နေထိုင်ကြရသည်။ ၁၈၇၉ ခုနှစ်တွင်မှ မော်စကိုမြို့သို့ ချက်ကော့ ရောက်ရှိပြီး မော်စကိုတက္ကသိုလ် ဆေးသိပ္ပံတွင် ဆက်လက် ပညာ သင်ကြားရသည်။ ၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင် ဆေးပညာဘွဲ့ ရရှိသည်။

သူ၏ မိသားစုသည် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ ခြစ်ခြစ် ကုပ်ကုပ် နေထိုင်ရသည်ဖြစ်သဖြင့် ချက်ကော့သည် ပညာသင်ကြားရင်း ဝမ်းစာကိုလည်း ရှာဖွေရသည်။ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော သူ၏အစ်ကို အလက် ဇင်ဒါ၏ နမူနာအတိုင်း ချက်ကော့သည် မော်စကိုမြို့နှင့် စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့ရှိ စာနယ်ဇင်းတိုက်များသို့ ဟာသ ဝတ္ထုတိုကလေးများနှင့် အခြားစာတိုပေစများကို ပေးပို့ သည်။

ချက်ကော့သည် ဆေးပညာဘွဲ့ကိုရရှိပြီး နောက် မြို့နယ်ဆေးရုံကလေးတစ်ခုတွင် ခေတ္တမျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် မော်စကိုမြို့ မှာပင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူပြောလေ့ရှိသည့် စကားတစ်ခု ရှိသည်။ ဆေးကုသ ခြင်းက သူ၏ တရားဝင် မယားကြီးဖြစ်ပြီး စာပေက သူ၏မယားငယ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် များမကြာမီမှာပင် မယားငယ်က မယားကြီးကို လွမ်းမိုး အောင်နိုင်သွားတော့သည်။ သို့သော် သူ၏ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်းကပင် သူ့ကို စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု နောက် ပိုင်းတွင် ၎င်းက ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

၁၈၈၄ ခုနှစ်တွင် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ပထမဆုံးအကြိမ် စုပေါင်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။ (စုစုပေါင်းခြောက်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်သည်။) သည့်နောက်တွင်ကား သူ၏ စာပေအရှိန်သည် မြင့်သည်ထက် မြင့်လာတော့သည်။ သူ၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုတိုများကို ၁၈၈၉ ခုနှစ်နှင့် ၁၈၉၈ ခုနှစ်အကြားတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် ဝတ္ထုတိုများကို ၁၉၀၇ ခုနှစ်အထိ ဆက်ပြီး ရေးခဲ့သော်လည်း ၁၈၉၆ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၀၃ ခုနှစ်အတွင်း ပြဇာတ်များကို အထူးပြုကာ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် သူ၏ နာမည်ကျော် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ပင်လယ်စင်ရော်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ နာမည်အကြီးဆုံး ချယ်ရီဥယျာဉ်ပြဇာတ်ကို သူ မကွယ်လွန်မီ ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် အဆုတ်ရောဂါဖြင့် အသက်လေးဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ၁၉၀၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ချက်ကော့သည် ဝတ္ထုတို ရေးသားခြင်းနှင့် ပြဇာတ် ရေးသားခြင်းတို့တွင် တံခွန်စိုက်ထူခဲ့သည်။ ထိုမျှမက သူသည် ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုရှည်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းပြီး သူ့ခေတ် သူ့အခါက နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေးတို့ကို ပီပီပြင်ပြင် ထင်ဟပ်ထားသဖြင့် အကြိတ်အနယ်အပြင်းအထန် ဝေဖန်ပြောဆို ဆွေးနွေးခဲ့ကြရသည်။

ဘဝဟူသည်ကို ၁၈၉၆ ခုနှစ်ထုတ် နီးဗား (Niva) အပတ်စဉ် မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၁၀၊ ၁၁ နှင့် ၁၂ တို့တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ချက်ကော့က ဘဝ

ဟူသည်ကို “ဝတ္ထုရှည်ကြီး” (Novel) ဟုပင် ခေါ်ဆို ခဲ့ပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထိုစဉ်က ဝေဖန်ရေး ဆရာ များသည် ဤဝတ္ထုကိုလည်း သတိပြုမိကြခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် ချက်ကော့၏ စာပေနှင့် အနုပညာမိတ်ဆွေ အချို့ကမူ ဤဝတ္ထုကို အထူးပင် ချီးကျူးခဲ့ကြသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရှား အစိုးရက အတော်များများ ပင် ပိတ်ပင်ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့သည်။ အချို့နေရာ များတွင် မမှတ်မိတော့လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်ဟု ချက်ကော့က ဆိုခဲ့သည်။

ချက်ကော့သည် ပထမ နာမ်စားဖြင့် ဝတ္ထု အနည်းအပါးမျှသာ ရေးသားခဲ့ရာ ဤဝတ္ထုမှာ ရှားရှား ပါးပါးထဲတွင် တစ်ပုဒ်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကို ဗာဗရာမာကာနိုဝစ်ခ် (Barbara makanowitzk) ပြန်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်မူနှင့် အန်းဒန်နီဂန် (Ann Dunnigan) ပြန်ဆိုသော အင်္ဂလိပ်မူတို့ကို တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပြီး ပြန်ဆိုပါသည်။

နတ်နွယ်

ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြောသည်။ “မင်းအဖေကို လေးစားလိုသာ မင်းကို တားနေတာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ မင်း ဒီကနေ ပျံထွက်သွား ရတာ ကြာလှပြီ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဆရာက ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ပျံတတ်သလို မြောက်ပြောနေတာပဲ” ထိုအခါ သူက ပြန်ပြော လိုက်သည့်စကားကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ “သူ့ကို ခေါ်သွားကြစမ်း၊ ငါ ဒေါသ ဖြစ်လာပြီ”

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ထုတ်ခံရသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ကိုးကြိမ် တိုင်တိုင် ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ဗိသုကာကြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ဖခင် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

အစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယင်းအလုပ် ကိုးခုစလုံးသည်ပင် သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် စားပွဲမှာ ထိုင်ရသည်။ ရေးရ ချွတ်ရသည်။ ပေါက်တတ်ကရ ပြောသည် များ၊ သို့မဟုတ် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်များကို နားထောင်ရသည်။ ထို့နောက် အလုပ်မှ အထုတ်ခံရမည်ကို စောင့်စားနေရသည်။

အဖေ အနီးသို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားသောအခါ သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး မျက်လုံးစုံကို မှိတ်ထားသည်။

ပိန်ခြောက်သော၊ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိသော၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ရိတ်ထားသော နေရာများတွင် နက်ပြာပြာဖြစ်နေသော သူ၏ မျက်နှာသည် မိမိ၏စိတ်ကို နှိမ့်ချထားပြီး အောင့်အည်းသည်ခံနေရသော အမူအရာမျိုးကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ (သူ၏ မျက်နှာအမူအရာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက စန္ဒရားဆရာနှင့် တူသည်။) ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်ကိုလည်း တုံ့ပြန် ခြင်းမပြု။ သူ၏မျက်လုံးများကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်ခြင်းမရှိပါ။

“ငါ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မင်းအမေသာ အခုအထိအသက်ရှင်နေရင် မင်းဟာ သူ့ကို အမြဲတမ်း စိတ်ဒုက္ခပေးနေမှာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ပြောစမ်း၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်” သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး “မင်းကို ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကမူ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း များနှင့် ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ရမည်ကို သိကြသည်။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို စစ်ထဲဝင်ဖို့ အကြံပေးကြသည်။ တချို့က ဆေးဝါး လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန် အကြံပေးကြသည်။ တချို့က ကြေးနန်း ဌာနသို့ဝင်ရန် ပြောကြသည်။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်တော်၏ အသက် ၂၅ နှစ်ရှိပြီ။ နားထင်နှစ်ဖက်တွင် ဆံပင်များ ဖြူကြသောအခါ ကျွန်တော် သည် စစ်တပ်ထဲသို့လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ဆေးဝါးလုပ်ငန်းသို့လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ၊ ကြေးနန်းဌာနသို့လည်း ဝင်ခဲ့ပြီ။ ဒီလောကကြီးတွင် တခြားလုပ်စရာလည်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သောအခါ သူတို့က ဘာအကြံမျှ မပေးကြတော့ပါ။ ခေါင်းများကို ယမ်းခါကာ ပင့်သက်များကိုသာ ဖြာကြပါတော့သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ။ မင်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ တခြားလူငယ်တွေဟာ ရာထူးရာခံတွေနှင့် ဣန္ဒြေရနေ ကြပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ပစ္စည်းမဲ့တစ်ယောက်၊ သူတောင်းစားတစ်ယောက်။ အဖေရဲ့ ကုပ်ပေါ်မှာ ခွစားနေတဲ့ လူတစ် ယောက်”

အဖေက ဆက်ပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် အဖေက ထုံးစံအတိုင်း ယနေ့ လူငယ်တွေ ပျက်စီးနေကြသည့်အကြောင်း၊ ဘာသာတရားကို နားမလည်၍ ပျက်စီးကြသည့်အကြောင်း၊ ရုပ်ဝါဒကြောင့် ပျက်စီးကြရသည့်အကြောင်း၊ အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေကြသဖြင့် ပျက်စီးရသည့်အကြောင်း၊ အပျော်တမ်းပြဇာတ်ကပြမှုများကို တားမြစ်သင့်သည့်အကြောင်း၊ ယင်းပြဇာတ်ကပြမှုများက လူငယ်များကို ဘာသာတရားနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားမှ လမ်းမှားသို့ ရောက်ရှိစေကြောင်းတို့ကို ပြောနေတော့သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါတို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြမယ်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးကို မင်း တောင်းပန်ရမယ်။ အလုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်ပါမယ်လို့ မင်း သူ့ကို ကတိပေးရမယ်။ မင်းဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ရာထူးတာဝန် တစ်ခုမရှိဘဲနှင့် တစ်ရက်မှ အလကားမနေရဘူး”

အဖေက သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

“အဖေ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ။ အဖေပြောတဲ့ လူ့လောကကြီးထဲက ရာထူး၊ အဆင့် တစ်ခုဆိုတာက အရင်းအနှီး၊ ပိုက်ဆံနှင့် ပညာ အရည်အချင်းအရ ဖြစ်လာတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ လူတွေ၊ ပညာမတတ်တဲ့ လူတွေဟာ ထမင်းတစ်နပ်ကို သူတို့ရဲ့ ကာယလုပ်အားနှင့် ရှာစားနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ကာယလုပ်အားနှင့် ရှာမစားနိုင်ရမှာလဲ”

အဖေနှင့် စကားပြောရာမှ ဘာအကျိုးတစ်ခုမျှ ဖြစ်မလာမည်ကို သိလျက်နှင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ကာယလုပ်အား ဟုတ်လား။ အတော့်ကို မိုက်လုံးကြီးပါ့၊ အတော့်ကို အောက်တန်းကျတာပဲ” အဖေက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သည်။ “ဒီမယ် ဟေ့ကောင်၊ နလပိန်းတုံး အကောင်၊ အကြံတုံး ဉာဏ်တုံး အကောင်၊ မင်း နားလည်ထားရမှာက၊ မင်း သဘောပေါက်ထားရမှာက ငါတို့မှာ ဟောဒီ ကိုယ်ခန္ဓာ ရုပ်ကြမ်းကြီးအပြင် တန်ခိုးထက်မြက်တဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုတာရှိသေးတယ်။ ဘုရားသခင်ပေးထားတဲ့ မီးပဲ။ ငါတို့ကို အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေနှင့်ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားပေးထားတာပဲ။”

ကောင်းကင်ဘုံနှင့် နီးစပ်အောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ။ ဒီမီးဟာ ဒီလောကကြီးရဲ့ အကောင်းဆုံးသီးနှံပဲ။ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းကတည်းက ရှိခဲ့တာပဲ။ မင်းရဲ့အဘေးဟာ ဖော်ရော်ဒီနိုတိုက်ပွဲမှာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းရဲ့အဘိုးက ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ စကားအပြောအဟော ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းရဲ့ ဘကြီးက ကျောင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ငါ မင်းရဲ့အဖေက ဗိသုကာကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ငါတို့ ပိုလိုတော့တွေ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့မီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းကျတော့မှ ပါးစပ်နှင့် မှုတ်ပြီး ငြိမ်းပစ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အမှန်တရားကို ကြည့်ရမယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ ကာယလုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ”

“လုပ်ကြပေစေပေါ့၊ သူတို့ တခြား ဘာမှ မလုပ်တတ်ကြလို့ လုပ်ကြတာပဲ။ အသုံးမကျတဲ့ လူတွေနှင့် ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကြရတာပဲ။ အလုပ်ကြမ်းဆိုတာ အရိုင်းအစိုင်းတွေနှင့် ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးတွေ လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဘုရားသခင် ပေးတဲ့မီးကို ရတဲ့လူတွေက နည်းနည်းကလေးပဲ ရှိတယ်။ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ”

သည်အကြောင်းကို ဆက်ပြီး ပြောဆိုနေခြင်းဖြင့် ဘာမျှအကြောင်း မထူးနိုင်ပါ။ အဖေက သူ့ကိုယ်သူ ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်။ သူပြောသည့် စကားကိုသာ သူ လက်ခံသည်။

ထို့အပြင် ကာယလုပ်ငန်းအကြောင်းကို သူ ဤမျှ ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောနေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီး တစ်မြို့လုံးက လက်ညှိုးထိုး ပြောဆိုကြမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူများ အားလုံးပင် ကာလအတန်ကြာကြာ ကတည်းကပင် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့များရရှိကြပြီး အခြေအနေ ကောင်းနေကြပြီဖြစ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော် ဘဏ်မန်နေဂျာ

၏သားက ဘွဲ့ရ ရာပြတ်အရာရှိဖြစ်နေပြီ။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားက အလကားအကောင် ဖြစ်နေသည်။

သည်စကားကို ဆက်ပြီး ပြောနေခြင်းဖြင့် ဘာမျှ အကျိုးမထူး နိုင်သလို စိတ်ချမ်းမြေ့စရာလည်း မရှိသော်လည်း ကျွန်တော်သည် အဖေ အနီးမှာပင်ထိုင်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အဖေက ကျွန်တော့်ကို နားလည် သဘောပေါက်သွားလိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဆက်ပြီး စောဒက တက်နေမိပါသည်။

သည်ပြဿနာက ရိုးရိုးကလေးနှင့် ရှင်းရှင်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု ရရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က သည်ကိစ္စကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းမပြောဘဲ ဖော်ရော်ဒီနိုတိုက်ပွဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့မီး၊ ပုံစံခွက် ကဗျာ အညံ့စားများကို ရေးသားခဲ့ပြီး ယခုအခါ လူတွေ မသိတော့သော အဘိုးတို့၏ အကြောင်း များကို အော့နှလုံးနာဖွယ်ရာပြောဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုကား အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး၊ နလပိန်းတုံးဟု ရက်ရက်စက်စက် ပြောဆိုကြပါသည်။

သို့သော် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကမူ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ နားလည်စေချင်လှပါသည်။ အဖေကိုရော၊ အစ်မကိုရော ကျွန်တော် ချစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်လုပ် သူတို့ကို တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တတ် သည်မှာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဖြစ်သဖြင့် အမြစ်တွယ်နေပါပြီ။ သည်အစဉ်အလာမှ ကျွန်တော် ရုန်းမထွက်နိုင်ပါ။ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ သူတို့မကျေနပ်မည်ကို ကျွန်တော်မလိုလားပါ။ အဖေ ဒေါသဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲသွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လှသည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လေဖြတ်သွားမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လှသည်။

“မွန်းကျပ်ပြီး ပိတ်လှောင်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာထိုင်ပြီး လက် နှိပ်စက်တစ်ခုနှင့်အပြိုင် စာတွေကို ကူးနေရတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းမလဲ။ ကျွန်တော့် အသက်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို စော်ကားတာပဲ။ ဒီလို အလုပ်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ မီးလို့ ပြောနိုင်သလဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုအခါ ဖခင်က...

“ဒါ ဉာဏလုပ်အားလို့ ခေါ်တာကွ။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ထားလိုက် ပါတော့၊ တို့စကားကို ဒီမှာ ရပ်ကြစို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါပြော မယ်။ အေး...မင်းအလုပ်ကို မင်းမသွားဘဲ အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ် တွေကို မင်း လျှောက်လုပ်နေမယ်ဆိုရင် မင်း အစ်မကရော၊ ငါကရော မင်းကို တစ်ခါတည်း သေခန်းဖြတ်လိုက်မယ်။ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်း ပေးပေး မင်းကို တစ်ခါတည်း အမွေဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“အမွေကိစ္စက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အစောကြီးကတည်းက ကြိုပြီး စွန့်လွှတ်ထားပြီးသားပါ”

ကျွန်တော်၏ ယုံကြည်ချက်ကို အမှန်အတိုင်းပင် ဖွင့်ထုတ်လိုက် ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်မှန်း မသိ။ ထိုစကားများသည် အဖေ့ကို အကြီး အကျယ် ဖော်ကားသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မူ ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်ခဲ့ပါ။ အဖေတစ်ကိုယ်လုံး နီမြန်းသွားသည်။

“မင်း ဒီလိုမျိုးပြောရဲတယ် ဟုတ်လား။ တယ်မိုက်ပါလား၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ အကောင်”

အဖေက အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ပါးကို ဖျန်းခနဲ ဖျန်းခနဲ နှစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ကလေးဘဝတုန်းက အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မတ်မတ်ရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတွင် ချကာ အဖေ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ကြည့်နေပါသည်။ ယခု ရိုက်လိုက်သောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် အရွယ်ရလာပြီကို သတိ မေ့သွားပြီး ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပင် ခါးကိုဆန့်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ အဖေ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။

အဖေက အသက်ကြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ကြွက်သားကလေးများက ဆူးများ ကဲ့သို့ မာကျောလှသည်။ သူ့ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်နာကျင်လှသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ဆုတ်သွားသည်။ ထိုတွင် အဖေက သူ့ထီးကိုဆွဲယူပြီး ကျွန်တော်၏ ခေါင်းနှင့် ပခုံးအိုးကို ထီးဖြင့် အချက် ပေါင်းများစွာ ရိုက်နှက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ အစ်မသည် ဘာသံတွေနည်းဟု စူးစမ်းရန် ဧည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ကျွန်တော့်ဘက်မှ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ကာကွယ်ပြောဆို ခြင်းမပြုဘဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်၊ သနားကြင်နာဟန်ဖြင့် ပြန်ထွက် သွားသည်။

အစိုးရရုံးသို့ ပြန်မသွားရန်နှင့် ကျွန်တော်၏ ဘဝသစ်ကို အလုပ် ကြမ်းသမားအဖြစ်နှင့် တည်ဆောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော ကျွန်တော် ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အနည်းငယ်မျှ ယိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အရေးကြီး သည်က အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းအတွက်လည်း ဘာမျှ အခက်မခဲ မရှိပါ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က သန်စွမ်းသည်၊ ကြံ့ခိုင်သည်၊ အပင်ပန်းဆုံးသော အလုပ်ကြမ်းတစ်ခုကို လုပ်နိုင်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်၊ အစာရေစာ ချို့တဲ့ငတ်ပြတ်ခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်သမားတို့၏ဘဝသည် ကျွန်တော် ၏ရှေ့တွင် တည်ရှိနေတော့သည်။ တစ်နေ့ရမှ တစ်နေ့ စားရမည့်အဖြစ် ကိုလည်း ကြိုတင်သိရှိထားပါသည်။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဗောလရွှိုင်းဒီဗိုယင်စကီ လမ်းမကြီးအတိုင်း အလုပ်မှပြန်လာတိုင်းပင် ဉာဏလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနေသော အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့ကို အားကျမိသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် အနာဂတ်ကာလတွင် ကြုံတွေ့ ရမည့်အခက်အခဲများအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်သည် ဉာဏလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ပထမတွင် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်သည်။ ထို့နောက် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သည်။ သို့သော် ဤအိပ်မက်များသည် အိပ်မက်အဖြစ်သာ ရှိနေကြပါတော့သည်။

ဉာဏလုပ်ငန်းများတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ စာဖတ်ခြင်း၊ ပြဇာတ်ကြည့်ခြင်း။ သို့သော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဉာဏလုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိကား ကျွန်တော် မသိပါ။

အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကမူ ကျွန်တော် ဂရိဘာသာကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါ။ ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် စတုတ္ထတန်းမှ ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပဉ္စမတန်းသို့ တက်ရောက်နိုင်ရန်အတွက် ကျူရှင် ဆရာ တော်တော်များများက ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် အစိုးရဌာန အသီးသီးတွင် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံးဆိုသလို ပျင်းရိငြီးငွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းကို သူတို့က ဉာဏလုပ်ငန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားရခြင်းနှင့် ရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် လုပ်ငန်းများတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားထုတ်ရမှု ဘာတစ်ခုမျှမရှိပါ။ ပင်ကိုအရည်အသွေးလည်း မလိုအပ်ပါ။ ပုဂ္ဂလိက အစွမ်းအစလည်း မလိုအပ်ပါ။ တီထွင်ကြံဆမှုလည်း မလိုအပ်ပါ။ အမှန်တကယ်တွင်မူ ဤလုပ်ငန်းများသည် သံပတ်ပေးထားသော လုပ်ငန်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က သည်လို ဉာဏလုပ်ငန်းမျိုးကို ကာယလုပ်ငန်းထက် နိမ့်ကျသည်ဟု ယူဆပါသည်။ သည်လုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော် မနှစ်မြို့ပါ။ တစ်မိနစ်ကလေးမျှပင် ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သည်လုပ်ငန်းများသည် အတုအယောင်များသာဖြစ်ပြီး တကယ့် ပျင်းရိမှုစစ်စစ်ကြီးများသာ ဖြစ်၍ပင်။ စစ်မှန်သော ဉာဏလုပ်ငန်းဟူ၍ ကျွန်တော် လုံးဝ မတွေ့ရှိဖူးပါ။

ညနေစောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဗောလရွှင်းဒီမိုယင် စကီ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ဤလမ်းမကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး၏ အဓိက လမ်းမကြီးပင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ပန်းခြံကြီးတစ်ခု မရှိသဖြင့် အပေါ်လွှာမြို့နေ လူတန်းစားများသည် ဤလမ်းမကြီးပေါ်မှာပင် လေညင်းခံ လမ်းလျှောက် ကြပါသည်။

အမှန်တော့ ဤလမ်းမကြီးသည် ပန်းခြံ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပင် ဖြစ်ပါသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပေါ်ပလာပင်များ စီတန်း သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မိုးရွာပြီးခါစ အချိန်များမှာဆိုလျှင် ခြံဝင်းများ၊ ခြံစည်းရိုးများ၊ အတွင်းဘက်ရှိ နန်းလုံးကြိုင်ပင်များ၊ တမာခါး ရုံကြီးများနှင့် မဟူရာအော်လဒါပင်များက သင်းပျံ့လှပါသည်။

မေလ၏ ညနေဆည်းရီသည် အရိပ်များ ထိုးကျနေသော သစ်ရွက် သစ်ခက်များ၊ တမာခါးရနံ့များ၊ ပုရစ်အော်သံကလေးများ၊ နွေးထွေးခြင်း နှင့် အေးဆေးခြင်းတို့က နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းတွေ့ကြုံရမြဲဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော အသစ်အဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ခြံတံခါးဝတွင်ရပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သူများကို ကြည့် နေသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့နှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့သော်လည်း သူတို့က ကျွန်တော်၏ ကစားဖော်၊ ကစားဖက်များပင် ဖြစ်ကြသော်လည်း ယခု အခါတွင်ကား ကျွန်တော်က အဝတ်အစား ရိုးရိုးအအနှင့် ခပ်ညံ့ညံ့များကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူတို့က ကျွန်တော်နှင့်သိကျွမ်းရသည့်အတွက် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြဟန် ရှိပါသည်။

သူတို့က ကျွန်တော်၏ ဘောင်းဘီရှည် မဆုံမပြဲ ကျပ်နေသည့် အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲဆန့်ထားသော မုန့်တီဖတ်တစ်ခုပမာ ကိုးရိုးကားရားကြီးမားသော ဖိနပ်ကြီးအကြောင်းကိုလည်းကောင်း မေးငေါ့ ပြောဆိုကြသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် ရာထူးဌာနန္တရတစ်ခု မရှိသည့် အတွက် လည်းကောင်း၊ အပေါ်စား စားသောက်ဆိုင်များတွင် ဘီလီယက် ထိုးတတ်သည့်အတွက် လည်းကောင်း နာမည်ဆိုးထွက်နေပါသည်။

သည့်ထက် ပိုဆိုးသည်ကတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာအကြောင်း မျှ မရှိဘဲနှင့် ရဲစခန်းသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့၏အိမ်ကြီးတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက်က စန္ဒရားတီးလျက် ရှိသည်။ အမှောင်ကြီးစိုးလာပြီဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ လင်းလက်လာကြသည်။ သည်စဉ် မှာပင် အဖေသည် သူ၏ ဟောင်းမြင်းနေသော အနားကော့ကော့ ဦးထုပ် မြင့်မြင့်ကြီးကိုဆောင်းကာ လမ်းလျှောက်သူများက နှုတ်ဆက်သည်ကို ပြန်လည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ အစ်မက သူ၏လက်မောင်းကို တွဲဖက်ကာ လိုက်ပါလာသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

သူက ခပ်စောစောက ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်ခဲ့သော ထီးဖြင့်ပင် မိုးပေါ်သို့ ထိုးပြရင်း အစ်မကို ပြောလိုက်သည်။

“မိုးပေါ်ကို ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီ ကြယ်ကလေးတွေဟာ အသေးဆုံး တွေကစပြီး ကမ္ဘာကြီးတွေပဲ။ စကြဝဠာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် လူဆိုတာ ဘာမှ ပြောပလောက်စရာ မရှိဘူး”

သူ ပြောလိုက်သည့်လေသံက ဤကဲ့သို့သော ဘာမျှ မပြောပ လောက်သည့်အဖြစ်ကို သဘောကျသည့်အလား၊ ချီးမွမ်းသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်များ အတွေးအခေါ် နည်းပါးလိုက်ပါသလဲ။ သို့သော် ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ချင်တော့ သူသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ဗိသုကာကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရလျှင် လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းတွင် အိမ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဟူ၍ တစ်လုံးတလေမှ ဆောက်လုပ် နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ပုံစံ ရေးဆွဲပေးရန် အပ်နှံခဲ့လျှင် သူသည် ဧည့်ခန်းမကြီးနှင့် ဧည့်ခန်းငယ်ကလေးတို့မှ စတင်ရေးဆွဲပါသည်။ မကတတ်သော ကျောင်းသူကလေးများ မီးဖိုနားမှစပြီး ကသကဲ့သို့ပင်

ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် သူ၏ အနုပညာစိတ်ကူးမှာလည်း ဧည့်ခန်းမကြီး နှင့် ဧည့်ခန်းငယ်ကလေးတို့မှ စတင်ပါသည်။ ပြီးမှ ထမင်းစားခန်း၊ ကလေးခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတို့ကို ရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက် ထိုအခန်းတွေကို တံခါးတွေနှင့် ဆက်ထားသည်။ ထို့ပြင် ထိုအခန်းများ အားလုံးသည် ပင်မစင်္ကြံကြီးသို့ ထွက်ကြရသဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ဧရာမ အခန်းတံခါး ကြီး နှစ်ခု၊ သုံးခုစီ ရှိနေကြတော့သည်။

သူ၏စိတ်ကူးများက မရှင်းပါ။ ရှုပ်နေသည်။ တစ်ခုခုက ကန့်သတ် ထားသလို ရှိနေသည်။ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလိုရှိသည်။ သူက အဖီတွေ၊ အဆောင်တွေကို တစ်ခုအပေါ် တစ်ခုဆက်ပြီး ဆောက်ထားသည်။ ယခု အခါတွင် သူဆောက်ထားသည့် အိမ်တွေကို ကြည့်လိုက်လျှင် အဝင်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေနှင့် စင်္ကြံလမ်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေကို တွေ့ရှိ ရမည်။ လှေကားတွေကလည်း ကောက်ကွေ့နေကြပြီး လှေကားခုံများ မှာလည်း နိမ့်လွန်းသဖြင့် လူတစ်ယောက် ခါးကုန်းပြီး ဝင်ရသည်။ ထို့အပြင် လှေကားခုံမှာလည်း ညီညာသော ကြမ်းပြင်တစ်ခုမဟုတ်ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲက ကြမ်းဆင့်သုံးဆင့်လို ဖြစ်နေသည်။

မီးဖိုဆောင်ကလည်း ခုံးအမိုးနှင့် သမံတလင်းနှင့် အိမ်မကြီးထဲ မှာပင် မလွဲမသွေ ရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာကလည်း မာပြီး အနည်း ငယ်မျှ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိပါ။ အမိုးကနိမ့်ပြီး ပြားနေသည့် မီးခိုးခေါင်းတိုင် ဝိုင်းဝိုင်းတုတ်တုတ်ကြီးများကလည်း သံဆန်ခါထိပ်ဖုံးများဖြင့် မည်းနက်လျက် ရှိသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိပါ။ အဖေ ဆောက်ခဲ့သောအိမ်များ အားလုံးသည် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် သူ ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်၊ သူ၏လည်ကုပ်တို့နှင့်တူသည်ဟု ထင်နေမိ ပါတော့သည်။ မာပြီး တောင့်နေသည်။

သို့သော် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်လာသည့်အလျောက် ကျွန်တော် တို့ မြို့သားများသည် အဖေ၏ အနုပညာ မဆန်မှုတွင် အကျင့်ရနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံတစ်ခုပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အဖေက ကျွန်တော့်အစ်မ၏ ဘဝကိုလည်း ဤပုံစံအတိုင်းပင် သွန်းလောင်းထားပါသည်။ ပထမဆုံးပြောရလျှင် အစ်မ၏နာမည်ကို ကလီယိုပက်ထရာဟု မှည့်ထားသည်။ (ကျွန်တော့်ကိုလည်း မစ်ဆေးဟု ခေါ်သည်။) အစ်မကို သူမငယ်ငယ်ကလေးကတည်းကပင် အဖေက ကြယ်တာရာတွေ၊ ပညာရှိတွေ၊ အဘိုး အဘေးတွေနှင့် ခြိမ်းခြောက်ထား သည်။ ဘဝနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေအကြောင်း တရားဟောထားသည်။ ယခု အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ်ရှိလာသည့် အချိန်အထိပင် အစ်မကို အဖေက သည်ပုံစံအတိုင်း ဆက်လက် ကျင့်သုံးနေသည်။

အစ်မကို သူနှင့်မှတစ်ပါး အခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မျှ လက်တွဲပြီး လျှောက်ခွင့်မပေးပါ။ မကြာမီ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် သူ၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများကို သဘောကျပြီး သူ့သမီး ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းခံလာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားသည်။ သို့တစေလည်း အစ်မက အဖေကို ချစ်သည်၊ ကြောက်သည်။ အဖေမှာ သူများတွေထက် ထူးခြားသော အသိဉာဏ်ပညာတွေရှိသည်ဟု ယုံကြည် ယူဆလျက်ရှိသည်။

အမှောင်ထု နက်ရှိုင်းလာပြီး လမ်းပေါ်တွင် တစ်စထက်တစ်စ လူရှင်းလာတော့သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ ဂီတသံလည်း ရပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး သုံးကောင်က မြင်းရထားတစ်စီး ခြုံသံခွာသံ တလွင်လွင် တည်ညံ့ဖြင့် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ အင်ဂျင်နီယာနှင့် ၎င်း၏သမီး လေညင်းခံထွက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ချိန် တန်ပြီ။

အိမ်မကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်ပိုင် အခန်းတစ်ခန်း ရှိသည်။ သို့သော် ခြံထဲရှိ တဲကလေးတစ်လုံးတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်သည်။ ယင်းတဲကလေး သည် အုတ်တိုက်ကလေးတစ်ခုတွင် အဖီချထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က မြင်းကုန်းနှီးများထားရန် ဆောက်လုပ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ နံရံများ တွင် ဧရာမ သံချိတ်ကြီးတွေ ရှိသည်။

ထိုကလေးသည် ယခုအခါ အသုံးမလိုတော့သဖြင့် အဖေသည် ဤကလေးထဲတွင် သတင်းစာအဟောင်းများကို သိမ်းထားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်ရှိချေပြီ။ အဖေက သူ၏ သတင်းစာများကို ခြောက်လတစ်အုပ် တွဲချုပ်ထားပြီး မည်သူမျှ မကိုင်တွယ်ရပါ။

ဤကလေးတွင် နေထိုင်ရခြင်းသည် အဖေနှင့် သူ၏ဧည့်သည် များကို မတွေ့ရပါ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်သည် အိမ်မကြီးထဲရှိ တကယ့် အခန်းတစ်ခုထဲတွင် မနေဘဲနှင့် ညစာ စားသောက်ရန်လည်း အိမ်ကြီး ထဲသို့ နေ့စဉ် မသွားရောက်သဖြင့် သူ့အပေါ်မှာ မှီခိုပြီးနေသည်ဟူသော အဖေ၏ စကားသည် အနည်းငယ် အဓိပ္ပာယ်လျော့ပေါ့သွားသည်ဟု ကျွန် တော် ယူဆပါသည်။

အစ်မက ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ သူမက အဖေမသိအောင် ကျွန်တော့်အတွက် ညလယ်စာ ယူလာသည်။ အမဲသား အတုံးသေးသေး လေးတစ်တုံးနှင့် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ဖြစ်သည်။ “ပိုက်ဆံဆိုတာ စုရတယ်” “တစ်ပြားကနေ တစ်ကျပ်ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟူသော စကားများကို ကျွန်တော် တို့အိမ်တွင် အမြဲတမ်း ပြောဆိုပါသည်။ အထက်ပါ စကားများကြောင့် အစ်မသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ခြိုးခြံချွေတာရပါသည်။ ယင်းအတွက် ကျွန် တော်တို့မှာ အစားကောင်းကောင်း မစားကြရပါ။ အစ်မက ပန်းကန်ပြားကို စားပွဲပေါ်တွင်ချလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ငိုတော့သည်။

“မစ်ဆေးရယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွယ်”

သူမ၏မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားပါ။ သူမ၏ မျက်ရည်စက် များသည် သူမ၏ ရင်အုံထက်သို့ စီးကျသည်။ သူမ၏ လက်များပေါ်သို့ စီးကျသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ မည်သို့မျှ မဖြေသိမ့်နိုင်ဘဲရှိသည်။ သူမက ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီး မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် တုန်ခါလျက်ရှိသည်။

“နင် အလုပ်က ထွက်ခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ” အစ်မက ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“အို...အစ်မရယ် အခြေအနေကို နားလည်စမ်းပါ၊ အခြေအနေကို နားလည်စမ်းပါ”

အစ်မ၏ မျက်ရည်များကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ စိတ်များစွာ ထိခိုက် နေရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်၏အခန်းထဲမှ မှန်အိမ် မှာ ရေနံဆီကုန်သွားပြီး မှိုင်းတွေတက်လာကာ ငြိမ်းတော့မလို ရှိနေသည်။ ထိုအခါ နံရံပေါ်မှသံချိတ်များက ကျွန်တော်တို့ကို ခပ်စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေ ပြီး သူတို့၏ အရိပ်များက အမှောင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်နေကြတော့သည်။

“အစ်မတို့ကို သနားပါဦးကွယ်” အစ်မက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “အဖေဟာ အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ငါလည်း လဲတော့မယ်၊ ခေါင်းတွေနောက်ပြီး ရူးတော့မယ်။ နင် ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွယ်” သူမက လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ထံ ဆန့်တန်းရင်း ငိုကြွေးကာ မေးလိုက်သည်။ “နင့်ကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ရှိကြီး ခိုးပါတယ်ကွယ်။ သေသွားတဲ့ အမေရဲ့ကိုယ်စား ငါ တောင်းပန် ပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်ကို ပြန်သွားပါ”

“ကျွန်တော် မသွားနိုင်ဘူး ကလီယိုပက်ထရာ၊ ကျွန်တော် မသွား နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နောက် တစ်ခဏဆိုလျှင် ကျွန်တော် အရှုံးပေးမိတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မသွားနိုင်တာလဲ။ အဲဒီရုံးက အရာရှိနှင့် အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် တခြားအလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပါလားကွယ်။ ဆိုကြပါစို့၊ မီးရထားမှာ လုပ်ပါလားကွယ်။ အညူတာ ပလာဂိုဗိုနှင့် ငါပြောထားတယ်။ မောင်လေးကို သူတို့အလုပ် သွင်းပေးမယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ မောင်လေးအတွက် သူ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးမယ်လို့ သူ ကတိပေးတယ်။ စဉ်းစားပါ မောင်လေးရယ်၊ စဉ်းစားပါ၊ မမ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ အတော်ကလေးကြာအောင် ဆက်ပြောကြပြီးနောက် ကျွန်တော် အရှုံးပေးလိုက်သည်။ ယခုအခါ ဖောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သော မီးရထားလမ်းတွင် အလုပ်ဝင်ရန် ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ အကယ်၍ အစ်မက လုပ်စေချင်လျှင် ကျွန်တော်စမ်းကြည့်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားပြီး ကျွန်တော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်ရည်စတွေနှင့်ပင် ပြုံးရယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် အတန်ကြာသောအခါ သူမက ဆက်ပြီး ငိုပြန်တော့သည်။ မတိတ်နိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ရေနံဆီယူရန် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

J

အလှူပွဲများအဖြစ် ကပြသော ကျွန်တော်တို့မြို့၏ ပဒေသာကပွဲ၊ ရုပ်သေပြပွဲနှင့် ပြဇာတ်ဝါသနာအိုးများတွင် အဇီဂျင် မိသားစုသည် ခေါင်းဆောင်များပင် ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဗောလရွှင်း ဒီဗိုယ်စကီ လမ်းမှာပင် နေထိုင်ကြပြီး ၎င်းတို့အိမ်ကို အသုံးပြုရန် ခွင့်ပြုထားသည် သာမက ကုန်ကျစရိတ်များနှင့် အခြား ဒုက္ခသုက္ခတို့ကိုလည်း မညည်း မညူ ခံယူကြသည်။

ဤမြေပိုင်ရှင်သူဌေးမိသားစုသည် မြေဧကရှစ်ထောင်ခန့် ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခြံဂေဟာကြီးရှိသော်လည်း ၎င်းတို့သည် ကျေးလက် ဒေသကို နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ နွေရော၊ ဆောင်းပါ မြို့မှာပင် နေထိုင်ကြသည်။

ဤမိသားစုတွင် မိခင်နှင့် သမီးသုံးယောက် ပါဝင်သည်။ မိခင်က အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သောအမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးများပုံစံအတိုင်း ဆံပင်တိုတို၊ အင်္ကျီတိုတို၊ ဂါဝန် ပြန်ပြန်နှင့် ဖြစ်သည်။

သမီးသုံးယောက်ကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ နာမည်နှင့်မခေါ်ဘဲ အကြီးမ၊ အလတ်မ၊ အငယ်မဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ခါးကုန်းကုန်း၊ မျက်လုံးမှုန်မှုန်များဖြစ်ကြပြီး အမေကြီး ဝတ်သည့်အတိုင်းပင် ဝတ်ဆင်ကြသည်။ စကားပြောလည်း မကောင်းကြ။

သို့တစေလည်း သူတို့သည် ပြဇာတ်တိုင်းတွင် ပါဝင်ကပြကြသည်။ အလှူပွဲများအဖြစ် ပြုလုပ်သော ပြဇာတ်ကပြခြင်း၊ ကဗျာဖတ်ခြင်း၊ သီချင်းဆိုခြင်း အလုပ်များတွင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပါဝင်လုပ်ဆောင်ကြသည်။

သူတို့က တကယ့် တည်တည်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သည့် အခါတွင်မျှ ပြီးရွှင်ခြင်းမရှိကြပါ။ ဟာသဇာတ်များမှာပင် သူတို့က အနည်းငယ်မျှ ရွှင်မြူးခြင်းမရှိဘဲ ကပြကြသည်။ တာဝန်အရ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေကြသည့်အလား ဖြစ်သည်။ စာရင်းကိုင်အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်နေကြပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ပြဇာတ်ကပြမှုလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ စိစိညံညံ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဇာတ်တိုက်ကြရသည်များကို သဘောကျသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညလယ်စာ တပျော်တပါး စားကြရသည်။

သို့သော် ပြဇာတ်ရွေးချယ်သည့်လုပ်ငန်းနှင့် ဇာတ်ဆောင်ရွေးချယ်သည့် လုပ်ငန်းများတွင် ကျွန်တော် မပါဝင်ရပါ။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်က ဇာတ်စင်နောက်ပိုင်းမှာသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ခံ ပန်းချီကားတွေကို ကျွန်တော် ရေးဆွဲရသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေ ပြောရမည့် စကားတွေကို ကူးပေးရသည်။ ဇာတ်ဆောင်တွေကို ပြင်ဆင်ခြယ်သပေးရသည်။ ထို့အပြင် မိုးချန်းသံ၊ ငှက်အော်သံ စသည့် အထူးအသံများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ရာထူးရာခံလည်း မရှိ၊ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အဝတ်အစားများလည်း မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဇာတ်တိုက်သည့် အချိန်များတွင် ဇာတ်စင်နောက်ပိုင်း အမှောင်ထဲမှာနေရသည်။ ဘာမျှ မပြောရဲဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီးသာ နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ခံ ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားများကို အဖိုဂျင်တို့၏ ခြံဝင်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မြင်းရထား ဂိုဒေါင်ထဲတွင် လည်းကောင်း ရေးဆွဲရပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်များကို

လိုက်လံဆေးသုတ်ရသည့် ဆေးသုတ်သမား အန်ဒရေး အိုင်ဗင်နောက်က ကူညီရေးဆွဲပေးပါသည်။

အန်ဒရေးက သူ့ကိုယ်သူ ဆေးသုတ်လုပ်ငန်း ကန်ထရိုက်တာဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။ ၎င်းမှာ အသက်ငါးဆယ် အရွယ်လောက်ရှိပြီး အရပ် ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားဖြူဖြူဖျော့ဖျော့၊ ရင်အုပ်ပြားပြား၊ နားထင် ချိုင့်ချိုင့်၊ မျက်ကွင်းညိုညိုနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်အသွင်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာ အင်အားနည်းပါးသော ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်။ နွေဦးကာလနှင့် ဆောင်းဦးကာလများရောက်တိုင်း သူသည် သည်တစ်နှစ်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခံတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း လူတွေက ပြောကြသည်။ သို့သော် သူသည် အိပ်ရာထဲတွင် အတန်ကြာပဲနေပြီးနောက် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပြန်ပြီး “အင်း...ဒီနှစ်တော့ ကျုပ် မသေသေး ဘူး”ဟု ပြောတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှ လူတွေကတော့ သူ့ကို ရာဒစ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ယင်းနာမည်မှာ သူ၏နာမည်အစစ်အမှန်ဟု ဆိုကြသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ဇာတ်ဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်ကတော့မည်ဟူသည့် သတင်းကိုကြားလျှင် သူသည် ရှိသမျှအလုပ် တွေ အားလုံးကိုပစ်ထားပြီး နောက်ခံပန်းချီကလေးများ ရေးဆွဲရာ အဓိဂျင် တို့၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

အစ်မနှင့် စကားပြောပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အဓိဂျင်တို့၏အိမ်တွင် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိပါသည်။ ဇာတ် တိုက်မည့်အချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီတွင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်မတိုက်မီ တစ်နာရီခန့် အလိုတွင် အပျော်တမ်းအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးစုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အကြီးမ၊ အလတ်မနှင့် အငယ်မတို့သည် ဇာတ်ခုံအနီးတွင် လမ်းလျှောက်ကာ သူတို့ ပြောဆိုရမည့် စကားများကို ကျက်မှတ်နေကြ သည်။ သံချေးရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော ရာဒစ်သည်

နံရံတစ်ခုကို ခေါင်းမိုပြီးရပ်ကာ ဇာတ်စင်ကို လေးစားထက်သန်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်။

မဒမ်အိုဂျင်သည် ဧည့်သည်များကို တစ်ဦးစီ လိုက်လံတွေ့ဆုံပြီး ပဋိသန္ဓာရ စကားများပြောဆိုလျက် ရှိသည်။ သူမက လူတစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်ရင်း လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောဆိုနေသည့်အလား တိုးညှင်းစွာ ပြောဆိုတတ်ပါသည်။

“နောက်ခံကားတွေ ရေးရတာ အတော် ခက်မှာပဲနော်” သူမက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး တိုးညှင်းစွာ ပြောပါသည်။ “မင်း ဝင်လာတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်က မဒမ်မတ်ဖက်ကို အယူသီးမှုအကြောင်း ပြောနေတာကွယံ။ ဒေါ်ဒေါ်က တစ်သက်လုံးဆိုသလို ဒီအယူသီးမှုတွေကိုပဲ တိုက်နေရတယ်။ သူတို့အနေနှင့် အယူသီးတာ၊ ကြောက်လန့်ကြတာတွေ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အကြောင်း အစေခံတွေကို အမြဲ ပြောပြရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်က ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်ကို အမြဲတမ်း ထွန်းထားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ အားလုံး ၁၃ ရက်နေ့မှာပဲ လုပ်တယ်”

အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့၏သမီး ဝင်လာသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ ချောချောလှလှ၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ပါရီမြို့သူကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်။ သူမက ပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ကပြခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ဇာတ်တိုက်သည့်အချိန်များတွင် သူမအတွက် ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချထားပေးသည်။ ထို့အပြင် ရှေ့ဆုံးတန်း ထိုင်ခုံသို့ သူမ မရောက်ရှိသေးဘဲနှင့် မည်သည့် အခါတွင်မျှ စတင်ကပြခြင်း မပြုပါ။

သူမ၏အလှက အားလုံးကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ သူမကို ရွှေမြို့တော်က အလှမယ်ကလေး တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ဇာတ်တိုက်သည့်နေရာတွင် ဝေဖန်ပြောဆိုစေပါသည်။ သူမကလည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာသော အပြုံးကလေးနှင့် ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ ဝေဖန်ပြောဆိုပါသည်။

သူမက ကျွန်တော်တို့ ကပြသည့်ပွဲများကို ကလေးတွေ အပျင်းပြေ ကစားသည့်ပွဲများသဖွယ် သဘောထားသည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။

သူမသည် စိန့်ပီတာစဘတ် ဂီတတက္ကသိုလ်တွင် အဆိုသင်ကြားခဲ့ပြီး အော်ပရာအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့တွင် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး သီဆိုခဲ့သည်ဟု ပြောကြ ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် သူမကို စွဲလမ်းခြင်းရှိလှသည်။ ဇာတ်တိုက် သည့်အချိန်နှင့် ကပြသည့်အချိန်များ တစ်လျှောက်လုံးလုံးမှာပင် သူမ၏ ကိုယ်မှ မျက်လုံးများမခွာနိုင်ဘဲ ရှိပါသည်။

ဇာတ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို စာချပေးရန် ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်ကို ကျွန်တော်က ကောက်ယူလိုက်စဉ်မှာပင် ကျွန်တော်၏အစ်မ ဗြုန်းစားကြီး ဆိုသလို ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူမက ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်တို့ကို မချွတ်ဘဲ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ...

“မောင်လေး ခဏလောက်”

ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ဇာတ်ခုံနောက်ဘက်ရှိ အပေါက် ဝတွင် အညူတာ ဗလာဂိုမို ရပ်နေသည်။ သူမကလည်း ဦးထုပ်ဆောင်း ထားလျက်ပင်ရှိပြီး မျက်နှာတွင်လည်း ဇာမျက်နှာဖုံးအနက် ဖုံးလွှမ်းထား သည်။ သူမက လက်ထောက်တရားသူကြီးချုပ်၏ သမီးဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ခရိုင် တရားရုံး စဖွင့်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် အရပ်အမောင်း ကောင်းလှပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ကျနပြေပြစ်လှသဖြင့် ရုပ်သေပြပွဲများတွင် သူမသည် မပါမဖြစ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမက အလှနတ်မိမယ် နတ်သမီးကလေးတစ်ပါး အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သောအခါတွင်လည်း သူမ၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေး များဖြင့် နီမြန်းလျက် ရှိတော့သည်။ သို့သော် သူမသည် ပြဇာတ်များ တွင်ကား ပါဝင်ကပြခြင်းမရှိဘဲ အကြောင်းကိစ္စ ရှိမှသာလျှင် ဇာတ်တိုက် သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ သို့သော် ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ဖြစ်ပြီး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့မရှိပါ။ ယခုလည်း သူမသည် ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ရောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဖေဖေက အစ်ကိုအကြောင်း ပြောတယ်။ ဒိုဒီကော့က အစ်ကိုကို မီးရထားဌာနမှ အလုပ်တစ်ခု ခန့်လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကို သွားတွေ့ပါ။ သူ အိမ်မှာရှိမယ်”

သူမက မျက်နှာနိုးမြန်းလျက် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်စိန်းစိန်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ အစ်ကို ဒီအလုပ်ကို ရပ်လိုက်တော့”

သူမက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဇာတ်ညွှန်းကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပြော သည်။

ထို့နောက် အစ်မနှင့် သူမသည် မဒမ်အဇီဂျင်ထံသို့ သွားရောက် ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ အတန်ကြာ စကားပြောနေကြသည်။ တစ်စုံ တစ်ခု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မဒမ်အဇီဂျင်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ...

“အင်း...အင်း...ဒီအလုပ်က မင်းရဲ့ တခြားအရေးကြီးတဲ့ အလုပ် တွေကို အဟန့်အတား ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တခြားတစ်ယောက်ကို လွှဲထား ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မနေနှင့်။ သွားစရာ ရှိတာသာ သွားပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်ကြီးကို ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် လှေကားမှ ဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော့်အစ်မနှင့် အညူတာတို့ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ပါဝင်စားစွာပြောဆိုရင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ မီးရထားမှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မည့် အကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုသွား ကြခြင်း ဖြစ်မည်။ အစ်မသည် အရင်တုန်းက ဇာတ်တိုက်သည့်နေရာသို့ တစ်ခါမျှ မလာဖူးပါ။ ယခုအခါတွင် သူမသည် အဖေ၏ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ လာမိသည့်အတွက် အဖေကဆူမည်ကို စိုးရိမ်နေဟန်ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီနှင့် တစ်နာရီအကြားတွင် ဒိုဇီကော့တို့၏အိမ်သို့ ကျွန်တော် သွားရောက်သည်။ အစေခံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အထူးပင် လှပသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ယင်းအခန်းသည် အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ ဧည့်ခန်းဖြစ်သလို စာကြည့်ခန်းလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အရာရာသည် လှပတင့်တယ်လျက်ရှိသည်။ ဤအခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ မရောက်ဖူးသူတစ်ဦးအဖို့ဆိုလျှင် ထူးဆန်းလျက်ပင် ရှိသည်။

တန်ဖိုးကြီးမားသော ကော်ဇောကြီးတွေ ခင်းထားသည့် ဧရာမ ကုလားထိုင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ ကြေးဝါ အနုပညာလက်ရာများ၊ ရွှေပေါင်နှင့် ကတ္တီပါပေါင် ပန်းချီကားများ၊ နံရံများပေါ်တွင်လည်း လှပယဉ်ကျေးသော အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံများ ဆွဲချိတ်ထားသည်။

အပြင်ဘက် ပန်းဥယျာဉ်ဆီသို့ထွက်သော တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ တမာခါးများကို မြင်ရသည်။ ဝရံတာပေါ်တွင် နေ့လယ်စာတည်ခင်းထားသော စားပွဲတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပုလင်းတွေက အများကြီး ရှိနေသည်။ နှင်းဆီပွင့်တွေထိုးထားသော ပန်းအိုးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နွေဦးရနံ့ သင်းနေသည်။ အဖိုးထိုက်တန်သော ဆေးပြင်းလိပ်ရနံ့ သင်းနေသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ရနံ့များသင်းနေသည်။ လောကီအမှုများကို လုပ်ဆောင်ကာ အကောင်းဆုံးသော လောကီစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရသူတစ်ဦး ဤနေရာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်းကို အရာရာက ညွှန်ပြပြောဆိုလျက် ရှိပါသည်။

အင်ဂျင်နီယာ၏ သမီးသည် စာရေးစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။

“ဖေဖေနှင့် တွေ့ရအောင် လာတာလား။ ဖေဖေ ရေချိုးနေပါတယ်။ အခုပဲ လာပါလိမ့်မယ်။ ခဏ ထိုင်ပါဦး။”

သူမက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်သည်။

“အစ်ကိုက ကျွန်မတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာနေတာ မဟုတ်လား။”

ခဏအကြာတွင် သူမက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် နေ့တိုင်းလောက်ပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်နေမိတယ်။ စိတ်မဆိုးပါနှင့်နော်” သူမက လက်ထဲမှ သတင်းစာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ “အစ်ကိုနှင့် အစ်ကို့အစ်မတို့ကို ကျွန်မ မကြာခဏဆိုသလိုတွေ့ရတယ်။ အစ်ကို့အစ်မတို့ကို ကြည့်ရတာ အတော်ကလေးကို စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိပုံရတယ်”

ဒိုဇီကော့ ဝင်လာသည်။ သူ၏ လည်ကုပ်ကို တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် သုတ်လျက်ရှိသည်။

“ဖေဖေရေ...မွန်ဆီယာပိုလိုနော့”

သူမက ပြောသည်။

“ဪ...အင်း...အင်း၊ ဗလာဂိုဗိုက ကျုပ်ကို ပြောထားတယ်” သူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် သူ့လက်ကို ကမ်းပေးခြင်း မရှိပါ။ “ဒါပေမဲ့ နေပါဦး။ မင်းအတွက် ငါက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာအလုပ်တွေ ရှိသလဲ။ အင်း...မင်းတို့တွေဟာ အတော် အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ”

သူက အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည့်အလား ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဆီကို တစ်နေ့ကို လူနှစ်ဆယ်လောက် လာကြတယ်၊ ငါ့ကို ဌာနမှူးတစ်ယောက်လို့များ အောက်မေ့နေကြသလား မသိဘူး။ ငါက မီးရထားလမ်း တစ်လမ်းဖောက်နေတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေပဲ လိုတယ်။ မက္ကင်းနစ်တို့၊ ဖစ်တာတို့၊ မြေကြီးတူးတဲ့လူတို့၊ လက်သမားတို့၊ လွန်တူးသမားတို့ပဲ လိုတယ်။ မင်းတို့က စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေးဖို့ပဲ နားလည်ကြတယ်။ မင်းတို့က စာရေးစာချိကြီးတွေပဲ”

သူ၏ ကော်ဇောများ၊ သူ၏ ကုလားထိုင်များအတိုင်းပင် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများ ထုံလွမ်းလျက်ရှိသည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။ ဝဖြိုးတောင့်တင်းသည်။ ရင်အုပ်ကြီးကားပြီး ပါးပြင်

နှစ်ဖက်မှာ နီရဲလျက်ရှိသည်။ သန့်စင်ပြောင်လက်နေသောမျက်နှာ၊ ပွင့်ရိုက် ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ ဝတ်ထားသော အင်ဂျင်နီယာကြီးကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကြွေဖြင့် ပြုလုပ်သော မြင်းရထားမောင်းသမား အရုပ်တစ်ခုပမာ ဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တွန့်တွန့်ဝိုင်းဝိုင်းရှိပြီး အဖြူဟူ၍ တစ်ပင်မျှ မတွေ့မြင်ရပါ။ နှာတံ အနည်းငယ် ကောက်သည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများမှာ အကွယ်အဝှက်ကင်းမဲ့ပြီး ကြည်လင်လျက်ရှိသည်။

“မင်း ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ” ဟု ဆက်ပြောသည်။ “မင်း ဘာတစ်ခု မှ လုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါဟာ အခုဆိုရင် အင်ဂျင်နီယာကြီးတစ် ယောက်၊ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဒီရထား လမ်းကြီးကို မအုပ်ရခင်တုန်းကဆိုရင် ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေအများကြီး လုပ်ခဲ့ ရတယ်။ ငါဟာ ရထားစက်ခေါင်း မောင်းခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံမှာ ရိုးရိုးဆီထိုးသမား တစ်ယောက်အနေနှင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းဘာသာမင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ပေးနိုင်မလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျား၊ မှန်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ကသိကအောက်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

“မင်း ကြေးနန်း ရိုက်တတ်မလား”

သူ ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ကြေးနန်းရုံးမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အိမ်...ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပြီ။ ဒုဗီချာညာကိုသွား၊ အဲဒီမှာ လောလောဆယ် လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကောင်က အလကား အကောင်ပဲ”

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုက အခြေအနေကို ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ လောလော ဆယ်တော့ အဲဒီကိုသွား၊ ဒီအတွင်းမှာ ငါ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြည့်မယ်။

တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အရက် မသောက်ပါနှင့်။ ငါ့ဆီကို ဘာတွေညာတွေ မတောင်းဆိုပါနှင့်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါ အလုပ်ကနေ ထုတ်ပစ် လိမ့်မယ်”

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်၍ပင် မပြောဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူနှင့် သူ့သမီးတို့ကို ခေါင်းညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ သမီးက သတင်းစာကို ဖတ်နေသည်။ အင်ဂျင်နီယာကြီးက ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲဟု အစ်မက မေးသော အခါ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျနေသဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဒူဗီချာညာသို့သွားရန် နံနက်စောစော နေထွက် တပြုမှာပင် အိပ်ရာမှ ထပါသည်။ ဗောလရွှိုင်း ဒီဗိုကင်စကီ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသေးပါ။ အားလုံးပင် အိပ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဖိနပ်သံများသည်သာလျှင် အထီးတည်းပေါ်ထွက်လျက် ရှိတော့သည်။ နှင်းပွင့်များ ဖုံးလွှမ်းထားသော ပေါ်ပလာပင်များက သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မကောင်းပါ။ အရပ်တစ်ပါးသို့ မသွားချင်ပါ။ မိမိ၏ ဇာတိမြို့ကလေးကို ကျွန်တော် ချစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ သည်မြို့ကလေးက သာယာလှသည်။ နွေးထွေးလှသည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်မှုများ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုများ၊ နေခြည်ဝင်းပသော နံနက်ခင်းများနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။

သို့သော် သည်မြို့မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြသူများကိုတော့ ကျွန်တော် ငြီးငွေ့သည်။ သူတို့က ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဘာသာစီ ဖြစ်ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ရွံရှာမုန်းတီးခြင်းပင် ဖြစ်ရသည်။

ဤလူပေါင်း ခြောက်သောင်းငါးထောင်သည် ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေကြသည်နှင့် ဘယ်ပုံနေထိုင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကင်မရီမြို့သားများက ဖိနပ်ချုပ်ကြပြီး တူလာမြို့သားများက ရေခွေးအိုးနှင့် သေနတ်များ ပြုလုပ်ကာ အိုဒက်ဆာသည် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့

ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့မြို့သည် ဘယ်လိုမြို့ဖြစ်ပြီး သည်မြို့မှ ဘာလုပ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။

ဗောလရွှင်း ဒီဗိုယင်စက်နှင့် အခြား လမ်းမကြီးနှစ်ခုမှ လူများ သည် ငွေရင်းမြှုပ်နှံမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစိုးရကပေးသော လစာငွေများ ဖြင့် လည်းကောင်း နေထိုင်စားသောက်နေကြသည်။ သို့သော် မြေနှစ် ဧကလောက် အကျယ်အဝန်းတွင် စီတန်းလျက်ရှိပြီး တောင်ကုန်း၏ တစ်ဖက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော အခြားလမ်းရှစ်လမ်းမှ လူများ ဘာတွေလုပ်ကိုင်ပြီး စားသောက်နေကြသည်ကိုကား ကျွန်တော့်အဖို့ အမြဲ တမ်းလိုပင် မဖြေရှင်းနိုင်သော ပဟေဠိတစ်ခု ဖြစ်နေပါတော့သည်။

အဆိုပါ လမ်းရှစ်လမ်းမှ လူများအကြောင်း ပြောဆိုရန်ကား ရှက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ ပန်းခြံ မရှိပါ။ ဇာတ်ခုံ မရှိပါ။ တီးဝိုင်းကောင်းကောင်းတစ်ခု မရှိပါ။ မြို့စာကြည့်တိုက်နှင့် ကလပ်စာကြည့် တိုက်များကို ဂျူးလူငယ်များကသာ အသုံးပြုကြသည်။ သို့ဖြင့် မဂ္ဂဇင်း များနှင့်စာအုပ်သစ်များသည် မဖောက်မဖွင့်ဘဲ လပေါင်းအတန်ကြာ အထုပ် အတိုင်းပင် ရှိနေကြသည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသူများနှင့် ပညာတတ်များသည် ကြမ်းပိုးတွေ ပြည့်နှက်နေသော အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ကလေးများတွင် အိပ်ကြ သည်။ သူတို့၏ ကလေးတွေကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက် အောင်ပင် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အခန်းများတွင် ထားကြသည်။ ထို အခန်းများကို သူတို့က ကလေးများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သော အခန်းများဟု ဆိုကြသည်။ အစေခံများက မီးဖိုထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စောင်အစုတ်တွေခြံပြီး အိပ်ရသည်။ အသက်ကြီးသူများရော၊ လေးစား ကြည်ညိုရသူများရော အားလုံးပင် ဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးနေ့များတွင်ကား ဟင်းသီးဟင်းရွက် စွပ်ပြုတ်နံ့များ လွှမ်းနေ ပြီး ဝါရှောင်သောနေ့များတွင်ကား နေကြာဆီနှင့် ချက်ပြုတ်ထားသော ငါးဟင်းနံ့များ ပေါ်နေပါသည်။ အစားအစာများက အရသာ မရှိသလို ရေကလည်း မသန့်ရှင်းပါ။

သူတို့သည် ရေကောင်းရေသန့် ရရှိရေးအတွက် အစိုးရထံမှ ရူဘယ်ငွေနှစ်သိန်း ချေးရေးကိစ္စကို မြို့နယ် ကောင်စီရုံး၊ အုပ်ချုပ်ရေး မှူးရုံး၊ ဘုန်းတော်ကြီးရုံးနှင့် အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ဆိုသလိုပင် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

မြို့ပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံး လူပေါင်းသုံးဆယ်လောက်ကလည်း ရံဖန်ရံခါတွင် ၎င်းတို့၏ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးကို ဖဲရုံးပစ်တတ် သော်လည်း မသန့်ရှင်းသော ရေကိုပင် သောက်သုံးနေကြပြီး အစိုးရထံမှ ငွေချေးရေးကိစ္စကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုနေကြသည်။ သည် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှသဘောမပေါက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် အမြင် တွင်မူ သည်ငွေနှစ်သိန်းကို ၎င်းတို့၏အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်လိုက်ခြင်းသည်သာ အလွယ်ကူဆုံးဖြစ်မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ကျွန်တော် သိသမျှပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် ရိုးသားသူ ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှပင် မရှိပါ။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် လာဘ် ယူပြီး သူ့ကိုလာဘ်ပေးကြခြင်းမှာ သူ၏ အသိဉာဏ်ပညာ၊ အရည်အချင်း များကို လေးစားကြသောကြောင့်ဟု ယူဆသည်။

အထက်တန်း ကျောင်းသားများသည် အတန်းတက်ရေးအတွက် ၎င်းတို့၏ ဆရာများအိမ်တွင် ထမင်းလခပေး သွားရောက်နေထိုင်ကြသည်။ ဆရာများက ထမင်းလခကို အဆမတန် တောင်းယူကြသည်။

မြို့နယ် တပ်မှူး၏ ဇနီးသည် တပ်သားများထံမှ တံစိုးလက်ဆောင် များ ရယူသည်။ တပ်သားသစ်များက ကျွေးမွေးပြုစုသည်ကိုလည်း လက်ခံ စားသောက်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူမသည် အရက်မူးလွန်ပြီး ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာဝန်များကလည်း တပ်သားသစ်များ စုဆောင်းချိန်တွင် ပိုက်ဆံ ယူကြသည်။ စည်ပင်သာယာ ဆရာဝန်နှင့် တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန် တို့ကလည်း အသားရောင်းချမှုများနှင့် စားသောက်ဆိုင်များအပေါ်တွင် အကောက်ကောက်ကြသည်။ ခရိုင်ကောလိပ် ကျောင်းတွင်လည်း ကျောင်း

သားများ စစ်မှုထမ်းခွင့်မှ ကင်းလွတ်စေရန် သက်သေခံလက်မှတ်များ ထုတ်ပေးရာတွင် အရောင်းအဝယ်၊ အပေးအယူများ ပြုလုပ်ကြသည်။

အထက်တန်း ဘုန်းကြီးများကလည်း ၎င်းတို့၏ လက်အောက်ခံ ဘုန်းကြီးများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လူကြီးများထံမှ ပိုက်ဆံယူကြသည်။ မြို့နယ် ကောင်စီရုံး၊ သမာဓိ လူကြီးများရုံး၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့နှင့် အခြား ဘုတ်အဖွဲ့များအားလုံးတွင်လည်း “ကျေးဇူး သိတတ်ရမယ်” ဟူသော စကားအတိုင်း လျှောက်ထားသူတစ်ဦးသည် ကိုပက်သုံးလေးဆယ်စီ ပေးကြရပါသည်။

တံစိုးလက်ဆောင်မယူသော တရားရေးဌာနမှ လူကြီးများကျတော့လည်း တင်းမာခက်ထန်လွန်းကြသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းလောက်ကိုသာ ဆန့်တန်းပေးသည်။ ၎င်းတို့ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် စိတ်ပါလက်ပါမရှိဘဲ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလှကြောင်း သတင်းကြီးလှသည်။ ၎င်းတို့သည် ဖဲကို အလွန်အကျွံ ကစားကြပြီး အရက်ကိုလည်း အလွန်အမင်း သောက်ကြသည်။ ပိုက်ဆံရှိသောမိန်းမများနှင့် လက်ထပ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ပြုမူမှုများသည် ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်တွင် မကောင်းမှုများကိုသာ အကျိုးသက်ရောက်စေပါသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သူများဟူ၍ မိန်းမပျိုကလေးများသာ ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် အများစုသည် ရိုးသားမှုနှင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုတို့ကို တန်ဖိုးထားသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် လူ့ဘဝအကြောင်းကို နားမလည်ဘဲ တံစိုးလက်ဆောင် ပေးခြင်းများသည် အသိဉာဏ်ပညာ အရည်အချင်းကို လေးစားသောကြောင့် ပေးကမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေကြသည်။ ၎င်းတို့သည် လက်ထပ်ကြသောအခါ လျင်မြန်စွာပင် အိုမင်းသွားကြပြီး နိမ့်ကြသော ဘူဇာလူနေမှု စနစ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အရပ်တွင် ရထားလမ်းတစ်ခု ဖောက်လုပ်လျက် ရှိသည်။ အလုပ်ပိတ်ရက်မတိုင်မီ ညနေချမ်းမှာဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် အဝတ်အစား ပေပေရေရေ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်လူတွေ ပြည့်နှက် လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့က လူတွေက သူတို့ကို “ရထားသမား များ”ဟု ခေါ်ကြပြီး သူတို့ကို ကြောက်လန့်ကြပါသည်။

မျက်နှာမှာ သွေးတွေရဲနေပြီး ခေါင်းမှာ ဦးထုပ်မပါသော ရထား သမားတစ်ယောက်ကို ခိုးရာပါရေနေ့အိုး သို့မဟုတ် လျှော်ထားသော အဝတ်စုံတစ်ထည်ကို ခိုးရာပါပစ္စည်းအဖြစ် ယူဆောင်လျက် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားကြသည်ကို တစ်ကြိမ်မက ကျွန်တော် မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။

“ရထားသမားများ”သည် အရက်ဆိုင်များ၊ ဈေးများအနီးတွင် ကျက်စားတတ်ကြပါသည်။ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြနှင့် ဖြစ်သည်။ မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့လျှင် အားရပါးရ လေချွန်ကြသည်။

ဤပရမ်းပတာ သမားများထံမှ အာရုံလွှဲပြောင်းသည့်အနေဖြင့် ဈေးဆိုင်ရှင်များသည် ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေကို အရက်တိုက်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ရေနံဆီပုံးတစ်ပုံးကို ခွေးအမြီးမှာ ချည်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခွေးကို ညာသံပေးပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ခွေးသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ သူ့နောက်မှ သံပုံးသံ တချွမ်းချွမ်းနှင့် လမ်းပေါ်တွင် စွတ်မိစွတ်ရာ လျှောက်ပြေးပါတော့သည်။ သူ့နောက်မှ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် လိုက်ပါလာသည့်အလား ဖြစ်သည်။ ခွေးသည် မြို့အပြင်သို့ ရောက်သည်အထိ ပြေးသွားပြီး လယ်ကွင်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး လဲကျသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် အမြီးများကို ကုပ်ထားပြီး အမြဲတမ်းပင် ထိတ်လန့်တုန်ယင်နေသောခွေးတွေ အများကြီးရှိပါသည်။ မြို့သူမြို့သားများ၏ အာရုံလွှဲပြောင်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရူးသွပ်ကုန်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံကို မြို့အပြင်ဘက် သုံးမိုင်ကျော်ကျော်လောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အင်ဂျင်နီယာများက ရထားလမ်းကို မြို့တွင်းမှ ဖြတ်သွားစေချင်လျှင် ရူဘယ်ငါးသောင်း တောင်းဆိုသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မြို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က လေးသောင်းပဲပေးရန် သဘောတူညီကြသည်။ သူတို့သည် ငွေတစ်သောင်း ကွာခြားသည့်အတွက် သဘောတူညီချက် မရခဲ့ကြပါ။ မြို့သူမြို့သားများသည် ယခုမှ နောင်တရနေကြရသည်။ အကြောင်းမှာ မြို့မှ ဘူတာရုံသို့ သွားသည့်လမ်းကို ဖောက်လုပ်ရမည့် ကုန်ကျစရိတ်က ပိုမိုများပြားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဇေလီဖားတုံးများ၊ သံလမ်းများ အားလုံးခင်းပြီးပြီဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများနှင့် အဆောက်အအုံ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်သော လုပ်ငန်းခွင် ရထားများပင် ပြေးဆွဲနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်း လုံးဝပြီးစီးရန် ဒိုဇီကော့ တည်ဆောက်နေသော တံတားအချို့နှင့် ဘူတာရုံအချို့သာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ရထားလမ်း၏ ပထမဆုံးဘူတာရုံဖြစ်သော ဒူဗီချာညာ ဘူတာရုံသည် မြို့မှ ၁၂ မိုင်ကွာလောက်တွင် တည်ရှိသည်။ ယင်းဘူတာရုံသို့ ကျွန်တော် ခြေကျင်လျှောက်သွားသည်။ ဆောင်းနှောင်းနှင့် နွေဦးရာသီ စပါးနှံများသည် နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်ဝယ် စိမ်းလန်းလျက်ရှိကြသည်။ မြေအပြင်က ပြန့်ပြူးလှပသည်။ အဝေးတွင် ဘူတာရုံနှင့် တောင်ကမူ

ကလေးများ၊ လယ်ပိုင်ရှင် အိမ်ကြီးများကို ကောင်းစွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ရောက်ရှိနေရသည်မှာ အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်ပါ သနည်း။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် သည်လိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင် နေသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သည်။ မြို့ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မစဉ်း စားဘဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာတွေ လိုအပ်နေသည်ကို မစဉ်းစားဘဲ၊ ယုတ်စွာအဆုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည်ကိုပင် မစဉ်းစားဘဲ အနည်းဆုံး ဤလို နံနက်ခင်းမျိုးတစ်ခုလောက်မှာ နေလိုက်ချင်စမ်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အကြီးမားဆုံးသော အနှောင့်အယှက်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဆာလာ ပြီဆိုလျှင် မုယောယာဂ၊ ကက်တလစ်နှင့် ငါးကင်များကို မြင်ယောင်လာ တော့သည်။

ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် တစ်ယောက် တည်းရပ်ကာ ကောင်းကင်တွင် လှပစွာ ပျံဝဲကာ တေးသံသာ ဟစ်ကြွေး နေသော ဘီလုံးငှက်ကလေးကိုမော့ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။ “အင်း... အခုအချိန်မှာ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် ထောပတ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ”

သို့မဟုတ် လမ်းဆေးတစ်နေရာတွင်ထိုင်ပြီး နားရင်း မျက်လုံး များကို မှိတ်ထားသော မေရက်တစ်ရက်၏ တေးသံများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အာလူးဖုတ်နဲ့ကလေးကို သတိရ မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားလှ သော်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောရလျှင် အစားအစာ ကောင်းကောင်း စားသောက်ရခြင်း မရှိပါ။ ယင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် အမြဲလိုပင် ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ပြည်သူလူထု အများစုကြီးသည် ထမင်း တစ်လုပ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေကြရပြီး ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် စားရဖို့

အရေးကိုပင် အဓိကထားပြီး ပြောနေကြသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေဟန် တူပါသည်။

ဒူဗီချာညာတွင် အလုပ်သမားများသည် ဘူတာရုံအတွင်းဘက်ကို အချောကိုင်နေကြပြီး ရေစုပ်စက်ထားရန် အပေါ်ထပ်ကို သစ်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်နေကြသည်။ ရာသီဥတုမှာ ပူပြင်းလျက်ရှိပြီး ရွှေပေါ်စာနှင့် အမှိုက်သရိုက်နံ့များ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ရထားလမ်းလွှဲ အလုပ်သမား သည် ကင်းတဲကလေးအနီးတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်က သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

အနီးဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်မျှမရှိပါ။ စွန်ရဲများနှင့် သိန်းငှက် များသည် အနည်းငယ် လှုပ်ခါနေသော ကြေးနန်းကြိုးများပေါ်တွင် ဟိုနား တစ်ကောင်၊ သည်မှာတစ်ကောင်ဆိုသလို နားနေကြသည်။

ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် အမှိုက်ပုံများကြားတွင် လျှောက်သွားနေရင်း အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ စကားကို ကြားယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်က ဒူဗီချာညာတွင် ဘာလုပ်ရမလဲဟု မေးသောအခါ -သူက “ဟိုက အခြေအနေကို ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ဤပစ္စန္တရစ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘာကို ကြည့်ကြရမည် နည်း။

သရုတ်ကိုင်နေသော ပန်းရန်ဆရာများကို မေးမြန်းသောအခါ သူတို့က ဖိုမင်တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောသည်။ ဖိဒေါ့ဗာဆီလီယက် ဆိုသူ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောသည်။ သူတို့ပြောသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ဓာတ် ကျလာရတော့သည်။ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓာတ် ကျလာရတော့သည်။ မိမိမှာ လက်တွေ့၊ ခြေတွေရှိမှန်း သိသည်။ ဧရာမ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှိမှန်းသိသည်။ သို့သော် ထိုကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဘာလုပ် ရမှန်း မသိပါ။ ဘယ်နေရာမှာ ထားရမှန်း မသိပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် နှစ်နာရီလောက် ယောင် လည်လည်ဖြစ်နေပြီးမှ ကြေးနန်းတိုင်များသည် ရထားလမ်း၏ အရှေ့

ဘက်ဆီသို့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် တစ်မိုင်ခွဲလောက် စီတန်းသွားကြပြီး ကျောက်တံတိုင်းဖြူဖြူကြီးအနီးတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်မိသည်။ အလုပ်သမားတွေက ရုံးအဆောက်အအုံ ထိုနေရာတွင်ရှိကြောင်း ပြောကြသဖြင့် ကျွန်တော် သွားရမည့်နေရာသည် ထိုနေရာပင်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ စွန့်ပစ်ထားသည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သည်။ အပေါက်အကွဲတွေဖြစ်နေသော တံတိုင်းဖြူကြီးသည် ဟောင်းမြင်းဆွေးမြည့်နေပြီး နေရာအတော်များများတွင် ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိသည်။ လယ်ကွင်းများဘက်သို့ ပြတင်းပေါက်ရှိသော နံရံတစ်ခု မျက်နှာပြုထားသော အဆောင်တစ်ခု၏ အမိုးသည် သံချေးတွေတက်လျက်ရှိသည်။

ခြံပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိသောအခါ မြက်ရိုင်းတွေပေါက်နေသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးနှင့် အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။ အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များတွင် တရုတ်ကပ်များ တပ်ဆင်ထားပြီး အမိုးမြင့်မြင့်ကြီးမှာမူ သံချေးတွေဖြင့် နီရဲနေကြသည်။ အိမ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ပုံသဏ္ဍာန်တူ အဆောင်တစ်ခုစီ ရှိကြသည်။ အဆောင်တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်များကားဖွင့်ထားပြီး အနီးတွင်လည်း အဝတ်တွေ လှမ်းထားသော ကြိုးတန်းတစ်ခုနှင့် မြက်စားနေကြသော နွားတွေကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ကြေးနန်းတိုင်သည် ဤခြံဝင်းထဲတွင် ရှိနေသည်။ ယင်းကြေးနန်းတိုင်မှ ကြေးနန်းကြိုးသည် လယ်ကွင်းများဘက်တွင် ပိတ်နေသောအဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ သွယ်တန်းလျက် ရှိသည်။ တံခါးပွင့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ ဆံပင်နက်နက် ကောက်ကောက်နှင့် ဖျင်အင်္ကျီဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကြေးနန်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တည်တည် ခပ်မှုန်မှုန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟာ...ရသမျှကြီးပါလား”

သူက ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သော အိုက်ဗင် ချက်ပရာကော့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဆေးလိပ်သောက်သဖြင့် ဒုတိယဆင့်တွင် ကျောင်းထုတ်ခံရသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် စာဝါ၊ စာစိမ်း၊ စာဝတီး စသည့် ငှက်ကလေးတွေကိုဖမ်းပြီး လူကြီးတွေ မနိုးခင် ဈေးမှာ သွားပြီး ရောင်းကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အုပ်ဖွဲ့ပြီး ပြောင်းရွှေ့ကြ သော ငှက်ကလေးများကို စောင့်ပြီး ပစ်ခတ်ကြသည်။ ထိမှန်ပြီး ကျလာသည့် ငှက်ကလေးတွေကို လိုက်ကောက်ကြသည်။ အချို့ ငှက်ကလေးတွေဆို လျှင် နာကျင်စွာ အော်မြည်ရင်း သေဆုံးသွားကြရသည်။ (ညအချိန် လှောင် အိမ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့ အော်မြည်ညည်းတွားသွားကြသည်ကို ယခုတိုင် ကျွန်တော် အမှတ်ရနေရပါသည်။)

မသေဘဲ ကျန်ရှိနေသော ငှက်ကလေးများကို ကျွန်တော်တို့က အထီးတွေဖြစ်ကြောင်း ကျိန်တွယ်ပြောဆိုကာ ရောင်းချကြပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် ကျွန်တော်သည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မရောင်းရဘဲ ကျန်နေ သဖြင့် ဈေးထဲတွင် အကြာကြီး သောင်တင်နေတတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုအကောင်ကို တစ်ကိုပက် တည်းဖြင့်ပင် ရောင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ “ရသမျှ အမြတ်ပဲ”ဟု ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်ကာ ပြားစေ့ကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက် ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အရပ်ထဲက ကောင်ကလေးတွေနှင့် ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို “ရသမျှကြီး”ဟု နောက်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ယခုအချိန်အထိပင် ဤအမည် ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာရသည်ကို မသိသော်လည်း အရပ်ထဲက ကောင်ကလေးတွေနှင့် ဈေးသည် များက ကျွန်တော့်ကို ဤနာမည်နှင့်ပင် ခေါ်ဝေါ်နေတတ်ကြပါသည်။

ချက်ပရာကော့သည် အလုံးအထည် ကြီးမားသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ရင်အုပ်သေးသေး၊ ပခုံးကျကျ၊ ခြေတံရှည်ရှည် ဖြစ်သည်။ သူက ကြီး တစ်ချောင်းကို လည်စည်းလုပ်ထားသည်။ ဝှေ့ကုတ် ဝတ်ထားပါ။

သူ့ဖိနပ်တွေက ကျွန်တော့် ဖိနပ်များထက် အခြေအနေ ဆိုးသေးသည်။ ဖိနပ်ဒေါက်တွေ မကောင်းတော့ပါ။ သူ၏ မျက်လုံးများကို အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ခတ်ခြင်း မရှိပါ။ အမြဲတမ်းလိုပင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေသည်။ တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့မည့်အလား ဖြစ်သည်။ သူက အမြဲတမ်းလိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိတတ်သည်။

“ခဏနေဦး” သူက ဂနာမငြိမ်ပြောတတ်သည်။ “ဒီမယ် ကျုပ်အခု ဘာအကြောင်း ပြောနေတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ယခုရောက်ရှိနေသော ခြံမြေဒေသကြီးသည် များမကြာမီကအထိ ချက်ပရာကော့တို့ ပိုင်ဆိုင်သောမြေပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဆောင်းဦးပေါက်ကမှ အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိုဇီကော့သည် သူ့မှာရှိသော ပိုက်ဆံကို ငွေစက္ကူများအဖြစ် ထားသည်ထက် မြေအဖြစ်ထားသည်က ပိုမို အကျိုးရှိသည်ဟု ယူဆသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ခရိုင်တွင် ခြံမြေကြီးသုံးခုကို အပေါင်စာချုပ်များ အပါအဝင် ဝယ်ယူထားလေ့ရှိသည်။ ချက်ပရာကော့၏ မိခင်သည် ခြံမြေကိုရောင်းချသည့်အချိန်က အခွင့်အရေးနှစ်ခု တောင်းခံခဲ့သည်။ တစ်ခုက အဆောင်တစ်ခုတွင် နှစ်နှစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန်နှင့် နောက်တစ်ခုက သူမ၏ သားကို ရုံးတွင် အလုပ်တစ်ခုပေးရန် ဖြစ်သည်။

“သူ့အနေနှင့် ဒီလိုဝယ်နိုင်တာ ဘာမှ မဆန်းဘူး” ချက်ပရာကော့က အင်ဂျင်နီယာကြီး၏ အကြောင်းကိုပြောသည်။ “ကန်ထရိုက်တာဆီက သူ အများကြီးရထားတာပဲ။ သူက လူတွေ အားလုံးဆီက အနည်းနှင့် အများဆိုသလို ရထားတာပဲ”

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထိုမျှမက သူ၏စွက်ဖက်သည့် ဉာဉ်အရ ကျွန်တော့်ကို သူနှင့်အတူ နေရန် ပြောသည်။ သူ့အမေထံတွင် ထမင်းလခပေးစားရန် အကြံပေးသည်။

“အမေက ကပ်စေးနဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက်တော့ သိပ် ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

သူ၏အမေ နေထိုင်သောအဆောင်ရှိ အခန်းကလေးများအားလုံး ပင် ပြည့်သိပ်ကျဉ်းကျပ်လျက် ရှိသည်။ အိမ်ရှေ့အိမ်ဝင်ခန်းနှင့် စင်္ကြံလမ်း တစ်လျှောက်မှာပင် မဟော်ဂနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂ များ ပြွတ်သိပ်လျက်ရှိသည်။ အိမ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်သောအခါ အိမ်မ ကြီးထဲမှ ထုတ်ယူထားသော ပရိဘောဂများ ဖြစ်သည်။

မဒမ်ချက်ပရာကော့မှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် မိန်းမ ၀၀တုတ်တုတ် ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများက တရုတ်မျက်လုံး များလို စွေစောင်းလျက်ရှိကြသည်။ သူမက ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ဧရာမ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ခြေအိတ်တစ်လုံး ထိုးနေသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုပါသည်။

“မေမေရေ...ဒါ ပိုလိုနေတဲ့ပဲ။ သူ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့လာတာပဲ”

“မင်းက ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက မဟုတ်လား”

သူမ၏အသံက တစ်မျိုးပဲဖြစ်သည်။ သာယာနာပျော်ခြင်း မရှိပါ။ သူမ၏ လည်ချောင်းထဲတွင် အဆီတွေ ဆူပွက်နေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ”

ညစာက အထူးပင် ညံ့လှသည်။ ချဉ်ခါးခါး အရသာရှိသော ဒိန်ခဲမှုန့်နှင့် နို့ထမင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး အယ်လီနာ (မဒမ်ချက်ပရာကော့)သည် တစ်လျှောက်လုံးဆိုသလိုပင် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ သည်ဘက်မျက်လုံးကို ခတ်လိုက်၊ ဟိုဘက် မျက်လုံးကို ခတ်လိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူမက စကားပြောလိုက်၊ စားလိုက် နှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက အသေကြီးလိုပင် ဖြစ် သည်။ သူမထံမှ မသာနဲ့ပင် ထွက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူမသည် တစ်ချိန်က ကိုယ်ပိုင်ကျေးကျွန်များနှင့်နေထိုင်ခဲ့သော မြေပိုင်ရှင် သခင်မကြီးဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို ခပ်ရေးရေး မျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။ အစေအပါးများက အရှင်သခင်ကြီးဟု ခေါ်ရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ တွေ့မြင်ရသည်။ သူမ၏ကိုယ်တွင် ယင်းအရိပ်အငွေ့များ တဒဂံတာမျှ လောက် တောက်လက်လာသောအချိန်တွင် သူမက သားဖြစ်သူကို ဤသို့ ပြောတတ်သည်။

“သားရေ...၊ ဓားကို အဲဒီလို မကိုင်ရဘူးလေ”

သို့မဟုတ် ပင့်သက်ရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဧည့်သည်တစ်ဦး ကို ဧည့်ခံနေသော အိမ်ရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တို့ရဲ့ခြံကြီးကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ တို့ အနေနှင့် တစ်သက်လုံး ဒီမှာ နေလာတာဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ရတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒိုဇီကော့က သားကို ဒုဗီချာညာ ရုံပိုင်အဖြစ် ခန့်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ အဲဒါဆိုရင် တို့ ဒီကနေ တခြားသွားစရာ မလိုတော့ ဘူး။ ဘူတာရုံမှာ တို့နေကြရမယ်။ ဒါဆိုရင် တို့ခြံမှာ နေရတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ အင်ဂျင်နီယာကြီးက သဘောသိပ်ကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး တော့ သူက လူချောလူခန့်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

သိပ်မကြာခင် ကာလကလေးအထိ ချက်ပရာကော့တို့၏ဘဝသည် ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါတွင်ကား သူတို့၏ဘဝ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ မဒမ်ချက်ပရာကော့ ခြံနီးနားချင်းများနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ ရုံးပြင်ကနားတွေကို ရောက်ရသည်။ အလုပ်သမားတွေကို လခမှန်မှန် မပေးပါ။ ဓားပြတိုက်ခံရမည့်အရေးကို အမြဲလိုပင် ကြောက်လန့် နေရသည်။ သည်လိုနှင့် ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းတွင် ဒုဗီချာညာခြံကြီး သည် မမှတ်နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် ပန်းခြံဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ယခုအခါတွင် မြက်ရိုင်းများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက်

ရှိသည်။ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်ကို ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်သည်။ စင်္ကြံလမ်းသည် ယခုတိုင် သိပ်သည်းလှပနေဆဲဖြစ်သည်။ မှန်တံခါးတစ်ခု၏ အတွင်းဘက်တွင် ကြမ်းအလှခင်းထားသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်နေရာတွင် ရှေးဟောင်း စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ အခန်း နံရံများပေါ်တွင် မဟော်ဂနီပေါင်ကြီးများ ကွပ်ထားသော ပုံနှိပ်ပန်းချီကားများရှိသည်။ ထိုမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှမရှိချေ။

ပန်းခင်းထဲတွင်ကား ပျိုနီပင်နှင့် ပေါ်ပီပင်များသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ မြက်ပင်များ အထက်တွင် အဖြူဖွေးဖွေးနှင့် အနီရဲရဲများ ခေါင်းမော့လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူသွားလမ်းကလေးများတစ်လျှောက်တွင်ကား အရွက်တွေကို နွားစားထားသော မေပယ်ပင်နှင့် အဲလင်းပင်ကလေးများကို တွေ့ရသည်။

ပန်းခြံကြီးသည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ထူထပ်လျက်ရှိပြီး လမ်းပိတ်နေပြီဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် အိမ်ကြီး၏အနီးတွင် နီးကပ်စွာ ရှိနေပြီး အရွယ်တူများဖြစ်သော ပေါ်ပလာပင်များ၊ ထင်ရှူးပင်များနှင့် သံပရာပင်များကို ယခင် ရိပ်သာလမ်းကလေးများ၏ အကြွင်းအကျန်များအဖြစ် တွေ့မြင်နေရသည်။

ယင်းအပင်များ၏တစ်ဖက်တွင်ကား ခြံကြီးကို ကျွဲနွားများ စားသောက်ရန်အတွက် မြက်ခင်းပြင်ကြီး ပြုလုပ်ထားရာ ပင့်ကူအိမ်များ ပိတ်နေသော တောကြီးတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ လေပြည်လေညင်းကလေးပင်တိုက်ခတ်လျက် ရှိတော့သည်။ သည်မှ ရှေ့သို့ ဆက်သွားလေ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရလေဖြစ်သည်။

ယင်းကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ချယ်ရီပင်များ တွေ့ရမည်။ ဆီးပင်များ တွေ့ရမည်။ ထို့နောက် အပွေးများ တက်နေပြီး ဒေါက်များ ထောက်ထားသဖြင့် ပုံစံပျက်နေသော ပန်းသီးပင်များ။ ထို့နောက် အပင်ကြီးတွေ မြင့်လွန်းလှသဖြင့် သစ်သော့ပင်ဟုပင် မထင်ရတော့သော သစ်သော့ပင်များကို တွေ့မြင်ကြရမည်။ သည်ဘက်ပိုင်း တစ်ဝိုက်ကိုကား ကျွန်တော်တို့

မြို့ရှိ ဈေးသည်များကို ငှားရမ်းထားသည်။ သူခိုးများနှင့် ကျေးငှက်များ ရန်မှ ကာကွယ်ရန် ရွာသားတစ်ယောက်သည် တဲကလေးတစ်လုံးတွင် နေထိုင်ကာ စောင့်ရှောက်လျက် ရှိသည်။

သီးစားပင်များသည် တဖြည်းထက်တဖြည်း ပါးသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် တကယ့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ကာ မိုးမခပင်များနှင့် ကျူပင်များ ပေါက်ရောက်နေသော မြစ်ကမ်းပါးစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ရေရဟတ် စက်တာတစ်ခုအနီးတွင်ကား နက်ရှိုင်းပြီး ငါးတွေပေါများလှသော ရေကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိသည်။ ရေရဟတ်ဖြင့် လည်ပတ်သော သက်ငယ်မိုးစက်ရုံကလေးက ဆူညံစွာ လည်ပတ်လျက် ရှိသည်။ ဖားတွေကလည်း ဒေါသတကြီးပင် အော်ဟစ်နေကြသည်။ ငါးတွေက လှုပ်ခတ်လိုက်သော အခါ ဖန်သားပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်နေသော ရေပြင်နှင့် ကြာပန်းများသည် မကြာမကြာဆိုသလို လှုပ်ခတ်သွားကြတော့သည်။

မြစ်၏တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ကား ဒူဗီချာညာ ရွာကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ ရေကန်ကလေး၏ ပြာလဲ့ပြီး ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်က အေးမြမှုနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပြသလျက်ရှိသည်။ ယခုအခါတွင်ကား ရေကန် ကလေး၊ စက်ရုံကလေးနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသော မြစ်ကမ်းများ အားလုံးကို အင်ဂျင်နီယာကြီးက ပိုင်ဆိုင်ပါတော့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အလုပ်သစ် စတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကြေးနန်းတွေကို လက်ခံရသည်။ ပို့ပေးရသည်။ စာရင်းတွေ အမျိုးမျိုး ရေးရသည်။ စာမတတ်သော လယ်သမားကြီးများနှင့် ကန်ထရိုက်တာများ ပေးပို့သော အစီရင်ခံစာများ၊ တောင်းခံစာများ၊ တောင်းပန်စာများ အားလုံးကို စာချော ပြန်ကူးရသည်။

သို့သော် များသောအားဖြင့်ကား ကျွန်တော်သည် ဘာအလုပ်မျှ မရှိပါဘဲ ကြေးနန်းစာများကို စောင့်ဆိုင်းရင်း အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရပါသည်။ သို့မဟုတ် ရုံးခန်းထဲတွင် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်

အစောင့်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ ကြေးနန်း စက် မြည်လာသဖြင့် ကောင်ကလေးက ပြေးလာပြီး ခေါ်သည်အထိ လမ်းလျှောက်နေပါသည်။

မဒမ်ချက်ပရာကော့ထံတွင် ညစာ စားပါသည်။ အသားဟင်း မပါသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ နို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အစာများကိုသာ စားရသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့်သောကြာနေ့များသည် ဝါရှောင်သောနေ့များ ဖြစ်ပေ သည်။ ထိုနေ့များတွင် “ဝါရှောင်သော ပန်းကန်ပြားများ” ဟု အဆိုရှိသော ပန်းနုရောင် ပန်းကန်ပြားများကို အသုံးပြုပါသည်။ မဒမ်ချက်ပရာကော့သည် သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးများကို မပြတ်ခတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သူမ၏ရှေ့တွင်နေရသည်မှာ မသက်သာပါချေ။

ရုံးအလုပ်သည် တစ်ယောက်စာပင် မရှိသဖြင့် ချက်ပရာကော့ သည် ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ဘဲ အိပ်၍သာနေတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ရော့များ ပစ်ခတ်ရန် ရေကန်ကလေးသို့ သွားရောက်တတ်သည်။ ညဘက်တွင် သူသည် ရွာမှဖြစ်စေ၊ ဘူတာရုံမှဖြစ်စေ မူးပြီး ပြန်လာတတ်သည်။ ထိုအခါများတွင် သူသည် အိပ်ရာမဝင်မီတွင် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင် ကြည့်ကာ “အိုက်ဗင်ချက်ပရာကော့ နေကောင်းသလား” ဟု ဟစ်အော် တတ်ပါသည်။

အရက်မူးသော အခါများတွင် သူသည် အလွန်အမင်းပင် ဖြူဖွေး ဖျော့တော့နေတတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို တရစပ် ပွတ်သပ်ကာ မြင်းဟီ သလို တဟီးဟီး ရယ်မောတတ်ပါသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး၊ ဟီး...ဟီး...ဟီး”

သို့မဟုတ်လျှင် သူသည် အဝတ်အစားတွေ အားလုံးချွတ်ပြီး လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ကိုယ်လုံးတီး လျှောက်ပြေးနေတတ်သည်။ ထို့အပြင် သူသည် ယင်ကောင်များကို စားလေ့ရှိပြီး အရသာ ချဉ်ပြုံးပြုံးကလေး ဟု ပြောဆိုတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေစာ စားပြီးချိန်တွင် အဆောင်တွင်းသို့ ချက်ပရာ
ကော့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးဝင်လာပြီး...

“သွား...သွား၊ မင်းအစ်မ လာနေတယ်”

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်သွားသည်။ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ မြို့မှ
လာသော အငှားမြင်းရထားတစ်စင်း ဆင်ဝင်အနီးတွင် ရပ်နေသည်။
ကျွန်တော့်အစ်မ လာရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမနှင့်အတူ အညူတာ
ဗလာဂိုဗိုနှင့် စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။
အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ၎င်းစစ်ဗိုလ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသွားသည်။
အညူတာ၏အစ်ကို စစ်တပ်ဆရာဝန် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြတာပဲ။ ဖြစ်တယ် မဟုတ်
လား”

၎င်းက ပြောသည်။

ကျွန်တော်၏အစ်မနှင့် အညူတာတို့သည် ကျွန်တော် ဒီမှာ
နေရထိုင်ရသည့် အခြေအနေများကို မေးမြန်းလိုကြဟန်ရှိသည်။ သို့သော်
နှစ်ယောက်စလုံးပင် နှုတ်ဆိတ်နေကြပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေ
ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အလားတူပင် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိပါသည်။
ဤနေရာကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ကြောင်း သူတို့ သဘောပေါက်သွား

ကြသည်။ အစ်မ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသည်။ အညူတာ၏ မျက်နှာက နီမြန်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“လေကောင်းလေသန့်ပဲ။ တကယ့် လေကောင်းလေသန့်ပဲ”

ဆရာဝန်က ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ သူက ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို လမ်းလျှောက်ပြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်လိုပင် ပြောသည်။ သူ၏အကြည့်များက ကျောင်းသားတစ်ယောက်လိုပင် ရိုးသားသည်၊ ပွင်လင်းသည်၊ အသက်ဝင်သည်။ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး လှပချောမောသော သူ၏နှုမနှင့်ယှဉ်လိုက်သောအခါတွင်မူ သူက ညက်တက်တက် ချူနာနာကလေး ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးက သေးသလို သူ၏ အသံကလည်း သေးသည်။ သို့သော် နားထောင်လို့ ကောင်းသည်။

သူသည် တပ်ရင်းတစ်ရင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပြီး မိဘများထံသို့ ခွင့်နှင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် စိန့်ပီတာစဘတ်မြို့သို့သွားပြီး ဆေးပညာဘွဲ့အတွက် စာမေးပွဲ ဖြေရမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင် မိသားစုတစ်စုရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဇနီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးသုံးယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်မှာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် မသာယာဟု ဆိုသည်။ သူ၏မိသားစုများနှင့် သူ အတူမနေပါချေ။

“ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပလဲ။ ကျွန်မတို့ စောစော ပြန်ရမယ်။ ဖေဖေက ကျွန်မကို မောင်လေးဆီကိုသွားဖို့ ညနေ ခြောက်နာရီအထိပဲ ခွင့်ပြုထားတယ်”

ကျွန်တော့် အစ်မက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ...

“အို...ဒီဖေဖေအကြောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ”

ဆရာဝန်က ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည်။ အိမ်မကြီး၏ ဝရံတာရှေ့ဘက်တွင် ကော်ဇောခင်းကာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ ဆရာဝန်သည် ဒူးထောက်ကာထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်သောက်ကာ ကောင်းလှချည့်ရဲ့ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိပါသည်။ ထို့နောက် ချက်ပရာကော့သည် သော့ယူလာပြီး မှန်တံခါးကြီးကို ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

အိမ်ထဲမှာ မှောင်နေသည်။ ချောက်များဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ အောက်စော်လည်း နံနေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံများအားလုံးပင် လိုက်သံပါနေကြသည်။ ကြမ်းပြင်၏အောက်ဘက်တွင် မြေအောက်ခန်းကြီးတစ်ခုရှိနေသည့် အလားပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်သည် စန္ဒရားအနီးတွင် ရပ်ကာ ခလုတ်များကိုတို့ထိနေသည်။ ထွက်လာသော အသံများက တိုးညှင်းသည်။ တုန်ခါသည်။ သို့သော် သာယာနာပျော်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုနေသည်။ ခလုတ်တစ်ခု အသံမထွက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး ခြေတစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အစ်မသည် အိမ်ပြန်မည် မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် စိတ်တက်ကြွစွာ လျှောက်နေရင်း...

“အို...ကိုယ် ပျော်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုပျော်မှန်း မသိဘူး။ ဘယ်လိုပျော်မှန်းကို မသိဘူး။”

သူမ၏အသံတွင် အံ့ဩသည့်လေသံ ပါနေသည်။ သူမအနေနှင့် ယခုလို စိတ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်နေခြင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မယုံကြည်နိုင်သည့်အလား ဖြစ်သည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ပို၍ပင် လှလာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာအနေအထားက မကောင်းလှပါ။ သူမ၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့သည် စူထွက်နေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ပါးစပ်ကလေးတွေ မှုတ်ထုတ်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမမှာ လှပသော မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးများ ရှိသည်။ အသားအရေ

ဖြူစင်ချောမွတ်သည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ပြီး သနားကြင်နာတတ်သည့် အသွင် အပြင်ရှိသည်။ သူမ စကားပြောလိုက်သည့်အခါ သာယာပြီး လှပချောမော လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူ့ရော၊ ကျွန်တော်ရောပင် အမေနှင့် တူကြသည်။ ရင်အုပ် ကြီးများကျယ်ပြီး သန်မာတောင့်တင်းကြသည်။ သို့သော် အစ်မက အသား အရေ ဖျော့တော့ပြီး မကြာခဏဆိုသလို ချောင်းဆိုးတတ်သည်။ မကြာ ခဏဆိုသလိုပင် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်မှာ ကျန်းမာရေး အထူးပင် ဆိုးရွားချွတ်ယွင်းနေသော်လည်း အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ခုကြောင့် ဖုံးကွယ်ထားတတ်သော ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

သူမ၏ လောလောဆယ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေမှုတွင် ကလေးဆန် ခြင်းနှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းများကို တွေ့မြင်နေရသည်။ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများကြောင့် ပျက်သုဉ်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုသည် သူမ၏ ရင်ဝယ် ရုတ်တရက် နိုးကြားကာ ရုန်းကန် ပေါက်ဖွားလာသည့်သဖွယ် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ညနေစောင်း၍ မြင်းများကိုယူလာသော အချိန်တွင်ကား အစ်မသည် နှုတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ မျက်နှာ ညှိုးကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် မြင်းရထားပေါ်တွင် သူမ ထိုင်နေပုံမှာ တရားခံ ဝက်ခြံထဲတွင် ထိုင်နေသည့်အလားပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ပြန်သွားကြတော့သည်။ အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ အညူတာ ဗလာဂိုဗိုက တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ချိန်လုံးကုန်၍ ပြန်သာသွားရော ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောမသွားပါ။

“အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ” ကျွန်တော့်စိတ် ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။ “အတော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ”

အစားအသောက် ချွေတာ ခြိုးခြံရသော စိန့်ပီတာ ဝါရှောင်ပွဲ ကာလ ကျရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခြိုးခြံသော အစားအစာ များကိုသာ စားသောက်ကြရသည်။ အလုပ်အကိုင် မရေရာမှုနှင့် ပျင်းရိ

ငြီးငွေ့မှုများကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ နေမရ၊ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွတ်သိပ်စွာနှင့် ဂနာမငြိမ်စွာ လျှောက်သွားနေမိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ညနေဘက်တွင် အဆောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ဆေးသုတ်သမားကြီး ရာဒစ် ထိုင်နေစဉ်တွင် အင်ဂျင်နီယာ ဒိုဇီကော့သည် နေပူပူ ဖုန်ဖွေးဖွေးနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ချလာသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ သုံးရက်မျှ ရှိသွားပြီဖြစ်ပြီး ယခုအခါတွင် ဒူဗီချာညာသို့ ရထားဖြင့်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ဘူတာရုံမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့မှ ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်သော မြင်းရထားကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အတွင်းတွင် သူသည် သူ၏ မန်နေဂျာနှင့်အတူ ခြံမြေအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာဖြင့် အမိန့်များပေးလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အဆောင်တွင် တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး စာတွေရေးနေသည်။ သူ့အတွက် ကြေးနန်းတွေလာသည်ကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး ကြေးနန်းရိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် အသင့်အနေအထားဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။

“ပွစိတက်နေတာပဲ” သူက မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲများကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “နှစ်ပတ်အတွင်း ဒီရုံးကို ပြောင်းမယ်၊ ဘူတာရုံကို ပြောင်းမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့ကို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

ချက်ပရာကော့က ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်း အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်တာက မင်းလခကို မင်း မှန်မှန်ထုတ်နေတာပဲ” ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း “မင်းတို့က မင်းတို့ အလုပ်ရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီ အစောင့်အမကို စောင့်စားနေကြတာပဲ။ ငါ့ဘဝမှာတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ အကူအညီ အစောင့်အမကို ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူကမှ ငါ့အတွက်

ဘာမှ လုပ်မပေးခဲ့ဘူး။ ဒီရထားလမ်းကို ငါ မအုပ်ချုပ်ရခင်တုန်းက ငါဟာ မီးရထားစက်ခေါင်း မောင်းခဲ့တယ်။ ဘယ်လ်ဂျီယံမှာ ရိုးရိုး ဆီထိုးသမားလေး တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လုပ်ခဲ့ရတယ်” ထို့နောက် ရာဒစ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး “ဒီမှာ ပန်တလီ၊ ခင်ဗျားကြီးကကော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီကောင်တွေနှင့် အရက်သောက်နေတာပဲလား”

သူက ရိုးရိုးလူတွေကို ပန်တလီဟုခေါ်ပြီး ချက်ပရာကော့လို၊ ကျွန်တော့်လို အမြင်ကတ်သူများကို အရက်သမားတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ အကောင်တွေဟု ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာပင် ပြောဆိုခေါ်ဝေါ်တတ်ပါသည်။ ခြံပြီးပြောရလျှင် သူသည် လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် နိုင်ထက်စီးနင်းနိုင်လှပြီး အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမပြဘဲ ဒဏ်တပ်မည်၊ သို့မဟုတ် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်တတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို လာရောက် ခေါ်ဆောင်သော မြင်းရထား ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူက နှုတ်ခွန်းဆက်အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို နှစ်ပတ်အတွင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်မည်ဟု ပြောသွားသည်။ သူ၏ မန်နေဂျာကို အလကား နလပိန်းတုံးဟု ကြိမ်းမောင်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းရထားပေါ်တွင် အေးအေးလူလူပင်ထိုင်ပြီး မြင်းရထားသည် ဒုန်းရိုက်ကာ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

“အန်ဒရေး အိုက်ဗင်နစ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ် သမားတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ခေါ်ပါလား”

ကျွန်တော်က ရာဒစ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ရတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်ရမလဲ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြို့ဘက်သို့ အတူထွက်ခဲ့ ကြသည်။

“အန်ဒရေး အိုက်ဗင်နစ်၊ ဒူဗီချာညာကို ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ လာတာလဲ”

ချက်ပရာကော့ ခြံကြီးနှင့် ဒူဗီချာညာ ဘူတာရုံတို့ နောက်ဘက် တွင် ကျန်ရစ်သောအခါ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ပထမအချက်ကတော့ ကျုပ်လူတွေ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ မိုလ်ချုပ်ကတော်ကို အတိုးလာပေးတာပဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေတုန်းက သူ့ဆီက ရုဘယ်ငါးဆယ် ကျုပ်ချေးထားတယ်။ အဲဒါ တစ်လကို အတိုး တစ်ရုဘယ် ပေးနေရတယ်”

ဆေးသုတ်သမားကြီး ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီကို ဆုပ်ကိုင် ကာ...

“မစ်ဆေးအလက်ဆီ၊ ကျုပ် လူကလေး ဒီလောကကြီးမှာ ကျုပ် နားလည်ထားတာကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အတိုး မဖြစ်စလောက် ကလေး ယူတယ်ဆိုရင်ပဲ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မှာ အမှန်တရားဆိုတာ မရှိတော့ဘူး”

ထို့နောက် သေးသွယ်သော၊ ဖျော့တော့သော၊ အကြည့်ရဆိုးသော ရာဒစ်က သူ၏မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ ဒဿနိက ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး၏လေဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သန်းတွေက မြက်ကိုစားပြီး သံချေးတွေက သံကိုစားတယ်၊ မုသားစကားတွေက လူရဲ့စိတ်ကို စားတယ်၊ ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ ဒုစရိုက်သမားတွေအပေါ်မှာ မေတ္တာကရုဏာထားတယ်”

၅

ရာဒစ်သည် လက်တွေ့မကျဘဲ အတွက်အချက် ညံ့ဖျင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အလုပ်တွေကို သူလုပ်နိုင်တာထက် ပိုပြီးလက်ခံသည်။ စာရင်း တွက်ချက်သောအခါတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်ရသည်။ ယင်း၏အကျိုးတရားကတော့ သူ့မှာ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဆေးသုတ်သည်၊ ပြတင်းမှန်တွေကို သုတ်သည်၊ နံရံကပ် စက္ကူတွေကပ်သည်။ ထိုမျှမက အမိုးမိုးသည့် အလုပ်ကိုပင် လုပ်ကိုင်သည်။

မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ခါက သူသည် အမိုးလုပ်ငန်း မဆို စလောက်ကလေးရှိသဖြင့် သုံးရက်လုံးလုံး အလုပ်သမားရှာသည်။ သူက ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် မကြာ မကြာပင် တစ်နေ့လျှင် တစ်ဆယ်ရူဘယ်အထိရသည်။ သူက အခြေ အနေ မည်သို့ပင် ပေးပေစေ၊ အလုပ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လိုစိတ် မရှိပါ။ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရနိုင်သော ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ပါ။

သူက လုပ်ငန်းတစ်ခု ပုတ်ပြတ်ရရှိသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် အလုပ်သမားတွေကိုကား နေ့စဉ် ရှင်းပေးပါသည်။ တစ်နေ့လျှင် ခုနစ်ဆယ် ကိုပက်ကနေ တစ်ရူဘယ်အထိ ပေးပါသည်။ ရာသီဥတု ပူပြင်းခြောက်သွေ့

သော ကာလများတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပြင်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင် ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမိုးဆေးသုတ်သည့်လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ အလေ့အကျင့်မရှိသဖြင့် ခြေထောက် တွေသည် မီးဖုတ်ထားသော အုတ်ခဲပေါ်တွင် နင်းရသည့်အလား ဖြစ်သည်။ ကတ္တီပါဖိနပ်စီးသောအခါတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များသည် ပူစပ် ပူလောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့သော် ပထမပိုင်းတွင်သာ ဤကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား အကျင့်ရသွားပြီး အားလုံး အဆင် ပြေသွားပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကို မလွဲမသွေ လုပ်ဆောင် နေရသူများ၊ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ဆောင်နေရသူများအကြားတွင် နေထိုင် နေရပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ကျွဲတွေ၊ နွားတွေလို ရုန်းနေကြရသည်။ သူတို့သည် မကြာမကြာတွင် အလုပ်ဟူသည့် ဝုဏ်သိက္ခာကိုပင် မေ့လျော့ နေကြပြီး “လုပ်အား” ဟူသည့်စကားကိုပင် ထည့်သွင်းပြောဆိုခြင်း မပြုကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့အထဲတွင် ကျွဲတစ်ကောင်၊ နွားတစ်ကောင်လို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် လုပ်နေရသည့် အလုပ်များကို မလုပ်ဘဲနေ၍ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း၊ အလုပ်ဆိုသည်ကို ရှောင်လွဲ၍ မရနိုင်ကြောင်း တဖြည်းထက် တဖြည်း ပိုပြီး သိရှိလာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘဝကို နေသားကျ နားလည်လာပြီး သံသယများ အားလုံး ပျောက်ဆုံးရတော့သည်။

အစ ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် တွေ့ကြုံရသည်များ အားလုံးကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။ အားလုံးပင် ကျွန်တော့်အတွက် အသစ်အဆန်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားလာသည့် အလားပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မြေကြီး ပေါ်မှာလည်း အိပ်နိုင်သည်။ ဖိနပ်မပါဘဲလည်း လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ယင်းအဖြစ်က အရသာ ရှိလှသည်။ ကျွန်တော်က သာမန်လူတွေ ကြားထဲ တွင် မည်သူ့ကိုမျှ အနှောင့်အယှက်မပြုဘဲ နေနိုင်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ရထားဆွဲသည့် မြင်းတစ်ကောင်လဲကျလျှင် ကျွန်တော်၏ အဝတ်အစား

တွေ့ပေမည်ကို ဂရုမပြုဘဲ ပြေးလွှားကာ ဆွဲထူပေးနိုင်သည်။ သို့သော် အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ကျွန်တော့် ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပြီး မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခမပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အမိုးဆေးသုတ်သည် အလုပ်သည် ကိုယ့်ဆီ၊ ကိုယ့်ဆေးနှင့် သုတ်ရလျှင် အကျိုးကျေးဇူးရှိသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ရာဒစ်လို ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက်သည်ပင်လျှင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော ဤအလုပ်ကြမ်းကို သရော်လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုချေ။ သူက ခြေတံရှည်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီတိုတိုဝတ်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တက်လိုက်လျှင် ငှက်ကျားတစ်ကောင်လိုပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒုစရိုက်သားများကို ဘေးဒုက္ခများ ကျရောက်ပါစေ”

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး သူ၏စုတ်ကို ပုတ်ခတ်ကာ ဆိုလိုက်သော ရာဒစ်၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ လမ်းလျှောက်သည်က ကြမ်းပြင်တွင် လမ်းလျှောက်သလိုပင် သက်သာလွယ်ကူလှသည်။ သူက ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပြီး လူသေကောင်လို ဖြူရော်ဖျော့တော့နေသော်လည်း သူ၏ သွက်လက်လှုပ်ရှားမှုများက အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းများ၏ အမိုးလုံးကြီးများကို ငြိမ်းမဆင်ဘဲ လှေကားနှင့် ကြိုးများကိုသာအသုံးပြုပြီး လူရွယ်တစ်ယောက်လို ဆေးသုတ်ခြင်း ပြုပါသည်။ ပြာသာဒ်တစ်ခုထက်တွင် သူမတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်တုန်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ကိုယ်ကို မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ဟစ်အော်ကြွေးကြော်တတ်ပါသည်။

“သန်းတွေက မြက်ကိုစားတယ်၊ သံချေးတွေက သံကိုစားတယ်၊ မုသားစကားတွေက စိတ်ကို စားကြတယ်”

သို့မဟုတ် သူက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို သူဘာသာသူ အဖြေပေးတတ်သည်။

“ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျွန်တော် အလုပ်ပြီး၍ အိမ်ပြန်သောအခါများတွင် ခြံတံခါးဝများရှိ ခုံရှည်များပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသူများ၊ ဈေးဆိုင်ရှင်များ၊ ဈေးဆိုင်အလုပ်သမားများ၊ ၎င်းတို့၏ သခင်များက ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး မလိုတမာ လှောင်ပြောင် ပြောဆိုကြပါသည်။ ပထမပိုင်းတွင်မူ သူတို့၏ စကားများသည် ကျွန်တော့်ကို များစွာပင်အနှောင့်အယှက်ပေးပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

“ရသမျှကြီးဟေ့၊ ဆေးသုတ်သမားကြီးဟေ့၊ ကွေ့နီမှုန်ကြီးဟေ့” သည်အသံတွေကို နေရာတိုင်းမှာ ကြားရပါသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင် သူတို့လည်း ထိုကာယလုပ်ငန်းဖြင့် ရှာဖွေစားသောက်နေကြရပြီး မကြာခင်ကာလကလေးကအထိ ရိုသေကျိုးနွံတတ်သူများကလည်း တစ်ယောက်မျှ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ညှာတာထောက်ထားခြင်း မရှိကြပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကုန်ဈေးတန်းရှိ သံဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် လျှောက်သွားစဉ် မတော်တဆ ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ ရေတွေ လောင်းချပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်ပါသည်။ ငါးစိမ်းသည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကမူ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး မလိုတမာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ဒီမယ် အရူး၊ မင်းအတွက်တော့ ငါ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက မင်းအဖေအတွက်ပဲ”

ကျွန်တော်၏ အသိအကျွမ်းများကလည်း ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရသည်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြဟန်တူသည်။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်လို ကြည့်ကြသည်။ လူပြောင်ကြီးတစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည်။ အချို့ကမူ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ၏။ တချို့ကမူ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံရမှန်းမသိ ရှိကြသည်။ သူတို့၏သဘောကို ကျွန်တော် နားလည်ရခက်သည်။

တစ်နေ့တွင် အညူတာကို ဗောလရွှင်း ဒီဗိုယင်စက် လမ်းမကြီး အနီးရှိ လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် တွေ့ရှိရသည်။ ကျွန်တော်က စုတ်တံရှည်ကြီးနှစ်ခုနှင့် ဆေးပုံးတစ်ပုံးကို သယ်ဆောင်ကာ အလုပ်သို့အသွား ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အညူတာ ဒေါသဖြစ်သွားဟန် ရှိသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို လမ်းပေါ်မှာ နှုတ်မဆက်ပါနှင့်”

သူမက ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးခြင်းမပြုပါ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာနှင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ ပြောသည်။ သူမ၏အသံက တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူမ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ စို့လာသည်။

“ရှင်အနေနှင့် ဒါတွေလုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ယူဆရင် လုပ်ပါ။ ဆက်လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုတော့ နှုတ်မဆက်ပါနှင့်လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ယခုအခါ ဗောလရွှင်း လမ်းမကြီးမှာ မနေတော့ပါ။ ဆင်ခြေဖုံးဒေသတစ်ခုဖြစ်သော မာကာရီကာတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့သော ကလေးထိန်း မိန်းမကြီး ကာပေါ့ဗနာ၏အိမ်တွင် နေထိုင်ပါသည်။ သူမက စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိသည်။ သို့သော် အမြဲတမ်းလိုပင် စိတ်ညှိုးငယ်လျက်ရှိသည်။ အတိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးတွေကို မြင်ယောင်နေတတ်သည်။ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးပဲမက်မက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတတ်သည်။ သူမ၏အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော ပျားကောင်များ၊ နကျယ်ကောင်များ အားလုံးကိုလည်း မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များဟုပင် ယူဆသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ကာယအလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း သူမက မည်သို့မှ အကောင်းမမြင်ပါချေ။

“နင်တော့ ပျက်စီးပြီ။ သွားပြီ၊ ပျက်စီးပြီ”

သူမက ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြောသည်။

သူမ၏ အိမ်ကလေးတွင် သူမနှင့်အတူ သူမ၏ မွေးစားသား ပရိုကိုဖီ နေထိုင်သည်။ သူက အမဲသားသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ရှိပြီး ဧရာမ လူလုံးလူကောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ဆံပင်နီနီ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အပေါက်ဝမှာတွေ့လျှင် ဘာမျှမပြောဘဲ ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် လမ်းဖယ် ပေးသည်။ သူ မူးလာလျှင် ကျွန်တော့်ကို လက်ငါးချောင်းစလုံးဖြင့် အလေးပြုတတ်သည်။ ညဘက် ညလယ်စာ စားသောအခါများတွင် သူသည် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ရင်း လည်ချောင်းရှင်းလျက် ပင့်သက် ဖြာလျက်ရှိသည်ကို အခန်းနံရံကိုဖြတ်ပြီး သဲကွဲစွာပင် ကျွန်တော် ကြားနေ ရသည်။

“မေမေရေ”

သူက အသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည်။

“ဘာလဲ သား၊ ဘာလဲ သားကလေး”

မွေးစားသားကို အချစ်ကြီး ချစ်လှသော ကာပေါ့ဗနာက မေးလိုက် သည်။

“မေမေ ကောင်းစားအောင် ကျွန်တော်လုပ်မယ်။ မေမေ အသက် ကြီးသွားတဲ့အခါမှာ မေမေ့ကို ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးသွားမယ်။ မေမေ သေသွားတဲ့အခါမှာလည်း မေမေ့ကို ကျွန်တော့်စားရိတ်နှင့် ကျွန်တော် သဂြိုဟ်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်စကားပဲ အမှန်ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် စောစောအိပ်ရာထပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးသုတ်သမားများသည် အစား များများစားပြီး အိပ်မောကျနေအောင် အိပ်ကြပါသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဘာ့ကြောင့်မှန်း မသိပါ။ ညအခါတွင် ကျွန်တော်တို့၏ရင်တွေ ခုန်နေ တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်နေ့လုံးဆိုသလိုပင် “မင်း မျက်လုံး တွေ ကန်းနေသလား” “အော့နာကျပြီး သေပါစေ” စသဖြင့် ကျိန်ဆဲ